

Profesorul

Judecătorul:

*Aduceți-l încoace pe-acuzat
(apare unul mic și cocoșat, hirsut, cu labe mari
și fără git, teribil de urit).*

Judecătorul:

*Ești denunțat ca antisocial,
Că denigrezi pe toți în general.
De mine ai spus că-s vulpe hâmesită,
Că mă hrănesc cu singe și cu mită,
De perceptor ai spus că sint șacali
Și despre oratori că-s papagali...
Dar spune mai întâi cu ce te-ocupi?*

Acuzatul:

*Ilustre, sint profesor pentru lupi
(De fapt sint pentru orice animal)*

Jud.:

Unde-ți găsești elevii?

Acuz.:

În cadru natural,

Adeseori vin și la mine-acasă.

Jud.:

Interesant!

Acuz.:

Dar numai când noaptea e frumoasă,

Atunci apar pe rînd să mă consulte.

Jud.:

Și despre ce anume vorbești?

Acuz.:

O! despre multe...

L-am sfătuit, de pildă, pe măgar

Să rabde atît cît este necesar

Și că fiind mereu

Terorizat de leu,

Să stea de tronul lui cît mai departe,

Și numai când tiranul e pe moarte

Măgarul are dreptul să-și permită

Celebra lovitură de copită,

Răscumpărindu-și astfel dintr-odată

Teroarea ani de zile suportată,

El socotind în mîntea-i de măgar,

C-a devenit erou justițiar.

Jud.:

De unde ai scos asemenea morală?

Acuz.:

E în istoria universală.

Și lupului tot eu i-am furnizat

Pretextele de care a uzat

Ca să-l mîncească liniștit pe miel.

Cînd l-a găsit odată singurel.

Iar vulpea cînd l-a păcălit pe corb,

Vechi suferind de cel mai groaznic morb

(Al îngimfării pline de tupeu)

A procedat tot după sfatul meu.

Jud.:

Și pentru ce faci asta? În ce scop

Această acțiune diavolească?

Acuz.:

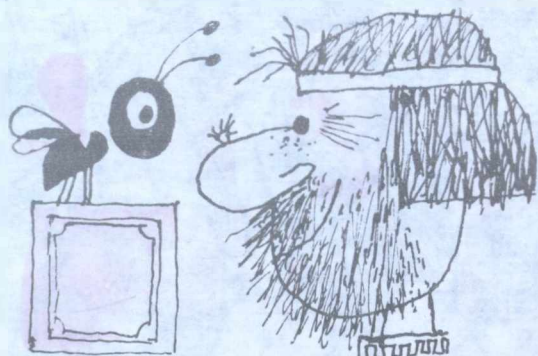
Ilustre, e morala omenească

Jud.:

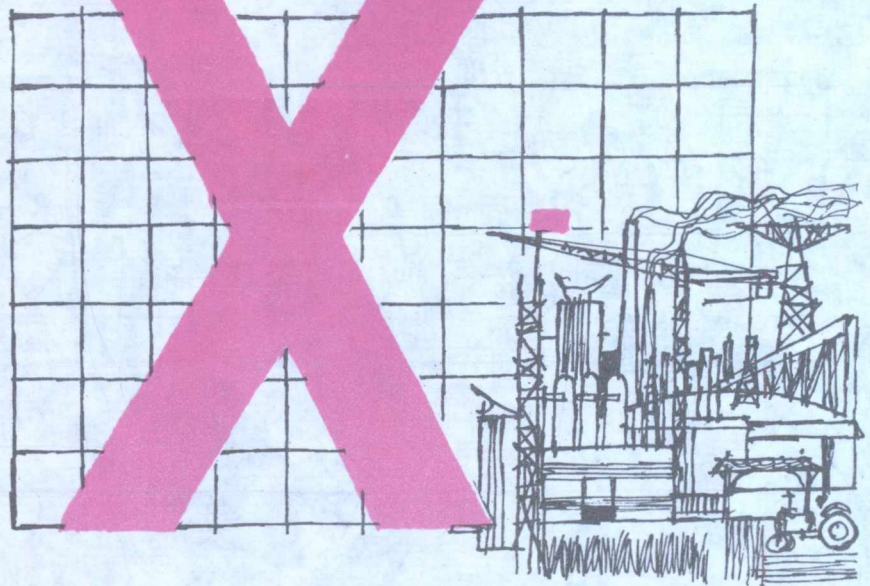
Cum te numești, nebunule?

Acuz.:

Esop

CONGRESUL AL X-LEA AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

VICTOR EFTIMIU

ÎN SEMNĂRILE UNUI INDISCRET

● Cînd vreau să dau prestigiu unui loc comun, îl atribui înțelepciunii populare sau vreunui mare om din străinătate.

● A fi dificil nu înseamnă a avea gust.

● Cei care n-am gresit cu nimic împotriva moralei, vorbim de ea cu discreție. Frenezia o lăsăm pe seama celor ce au păcate grele de răscumpărat.

● Bărbatul e înșelat totdeauna. Cea mai onestă și devotată soție tot iubeste mai mult pe cineva: copilul.

● Cînd nu mai au ce să-și spună, amănții își spun: «te iubesc», așa cum crainicul de la Radio, ca să umple o pauză, anunță ora oficială.

● Cu canalia te mai înțelegi, dar cu licheaua nu mai e nimic de făcut.

● Cînd vii din mijlocul popoarelor mature ale Europei ai impresia că la noi toată lumea se alintă. O doamnă pe care abia o cunosc m-a întîmpinat la graniță cu un surizător și răsfățat «Buzur!» (adică bonjour). Altele spun «bon-jurică». Pe un domn cu barbă albă și

răsfirată din societatea bucureșteană îl cheamă Bebe. O mătușă a domniei sale e numită Coca. Ce vreți, avem vocația adolescenței!...

● Am inventat o bancnotă fără acoperire, am botezat-o «Dumnezeu» și ne-o trecem unul altuia, convinși că numai celălalt e păcălit.

● Cine nu conduce, protestează.

● Moarte nu există. Există numai teama de ea, care ne întuneacă viața. S-o uităm. Îngropați morții repede, fără surle și trompete. Nu mai vorbi de moarte și o vei ucide.

● Cu cît vorbești, cu atît te golești. Înțelepciunea crește ascultînd.

● Libertatea duce la egoism. Vezi celibatarii.

● Cînd ești trădat, cercetează-ți, întii, propria vină.

● Cînd începi s-alegi femeile, e semn că îmbătrînești.

Violon d'Ingras

de NICOLAE TĂUTU

Am fost invitat la un cenaclu bucureștean, frecventat de fel de fel de amatori de literatură. Se putea asculta în egală măsură poezie onirică, dadaistă, letristă, pășunistă, realistă, simbolistă... În acea după amiază am fost delectat cu un ciclu de poezii naturaliste și o proză de subtilă analiză, exprimată într-o formă atât de originală încât nimeni, inclusiv autorul-lector, nu a putut ajunge pînă la sfîrșit. Am fost salvați de cel împuternicit să conducă ședința:

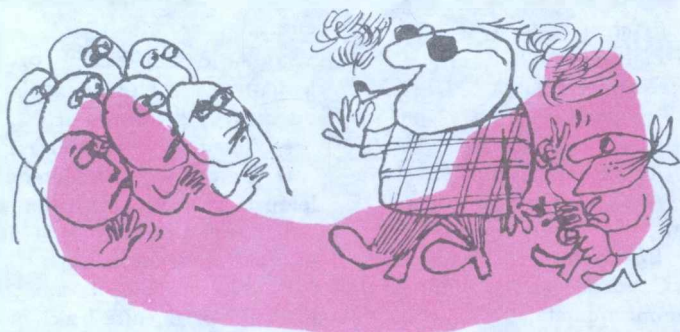
— Cred că ar fi nimerit să continuăm lectura prozei data viitoare!

A fost singurul moment de sincer și de mărturisit entuziasm. Dar surpriza am realizat-o abia la plecare. După o poezie mediocră și o proză detestabilă, un fiș într-adevăr reușit a dispărut cu desăvîrșire. Probabil, un Villon modern își continua peste veacuri «jocul secund» al îndeletnicirilor sale extrapoetice.

În a doua ședință a cenaclului, de această dată mai agitată, se lectura literatură de experiment, cu trecut de două decenii în unele țări. Au urmat aplauze, mai ales din partea celor ce n-au înțeles absolut nimic. Am aplaudat și eu furtunos în rîndul ascultătorilor și mărturisesc că descifrasem unele simboluri. Și a venit sfîrșitul, de data aceasta previzibil: a dispărut un pardesiu. Revolta zeilor a fost peste măsură. Ba, au venit și propuneri concrete pentru autoapărare. S-a apelat la un scriitor de literatură polițistă, care lucrase cîțiva ani în mod activ împotriva răufăcătorilor. Toți am fost de acord și am păstrat cel mai desăvîrșit secret. Scriitorul criminalist a acceptat, concluzionînd discuția cu el.

— Am să fac o demonstrație de ce înseamnă fler polițist!

Iată într-adevăr o ședință de cenaclu pasionantă. Urmașul lui Holmes a sosit punctual cu privirea ascunsă de o pereche de ochelari fumurii, de mărime regulamentară, din filmele cu polițiști, bineînțeles, cu o

inevitabilă manta de piele maron, extrem de elegantă, cu pantofi ușori de piele de căprioară, să nu facă zgomot, și o pipă scurtă, tradițională, a genului. Deși scund de statură, ne trezise o impresie de profundă admirație.

Nu-i doar ușor pentru un scriitor să fie eroul propriilor sale romane! Doamne, și ne furnica pe șira spinării cînd întîrzia cu privirea sa polițistă pe noi. Părerile erau împărțite: unii susțineau că are în ochi ceva hipnotic, alții susțineau că are un magnet, iar cei mai mulți, un început greu sesizabil de conjunctivită.

Nu mai urmăream, spre liniștea mea, ce se citește, în schimb îi admiram fiecare gest, nepăsarea sa bine prefăcută, felul flegmatic cum își scutura pipa. Descoperii și un aspect al ingeniozității sale proverbiale: ne studia în acest mod discret pe toți, privindu-ne printr-o oglindă laterală. Strașnic procedeu. Nu i-am dat mina la plecare să nu-mi ia amprente, căci la terminarea ședinței a fost primul la ușă. Îi controla de la distanță cu privirea sa necruțătoare pe toți pretendenții la nemurire. Și triumfător ne-a spus radios:

— Ei, ați văzut că n-a mai dispărut nici un pardesiu sau nici un fiș?

L-am felicitat cu nemărginit respect. Ne-a acordat un gest sublim de intimitate și ne-a povestit metoda sa infailibilă.

— I-am ținut pe toți sub observație. E natural ca în asemenea adunări deschise să pătrundă și oameni certați cu morala și chiar în dezacord total cu codul penal... îi depistezi prin cercetare atentă. Le amputezi orice tentativă... Pricepeți?

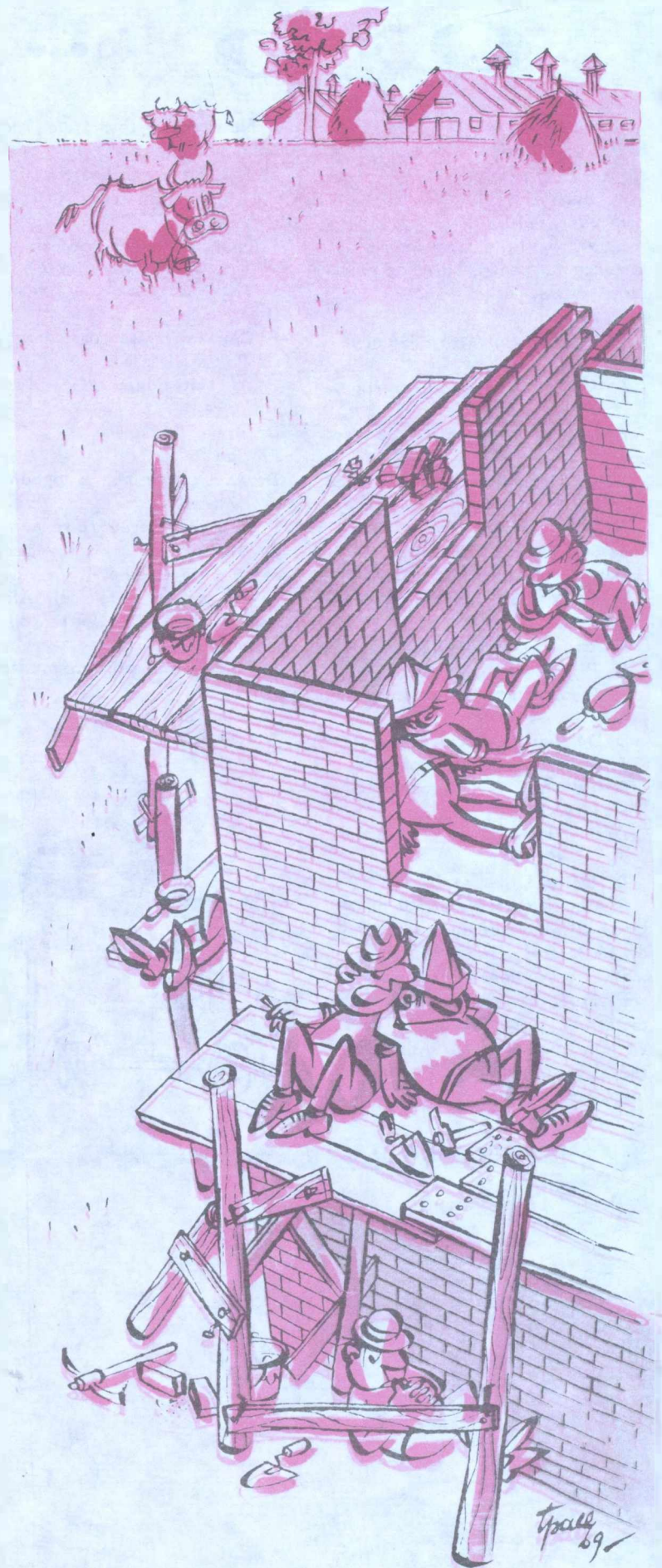
Ne-am îndreptat cu toții spre cuier. Deodată s-a auzit un strigăt asemănător cu cel al pieilor roșii cînd zăresc tribul dușman. Apoi am auzit vocea tulburată a continuatorului lui Maigret:

— Domnilor, tovarăși, mi s-a furat haina de piele... Superba mea haină de piele. Și era împrumutată!

MIȘTELEVALEZDRIH

Desen inspirat de ritmul de lucru al unor brigăzi de construcții din C.A.P.-uri...

T. PALL

— Meștere, de cînd lucrez în brigada asta, nu mai pot dormi noaptea!

Din vorbă în vorbă...

Un funcționar la o masă. Intră un bărbat solid, înalt, lat în spete. Să-i spunem Dumitrică.

D: Bună ziua!

F: Bună ziua!

D: Vă rog, fiți amabil, înscrierile la concursul pentru corul de copii radio, aici se fac?

F: Aici!...

D: Atunci se poate!... Dumneavoastră le faceți?

F: Da, eu!... Spuneți vă rog...

D: Ce să spun?

F: Băiat, fată? Ca să știu ce trec aici...

D: Ce birocrație, dom'le! Băiat!

F: Voce?

D: Este!

F: Știu că este! Dar de care?

D: Cum de care? De băiat!

F: Ce e frate, sopran, alto?...

D: Alto...

F: Așa! La ce școală e?

D: Păi, nu mai e la școală...

F: A, dacă nu-i la școală, nu se poate...

D: De ce, frate? Dacă a terminat...

F: Daa? Ei, bravo! E precoce...

D: Păi vezi?

F: Vîrsta?

D: 36...

F: Ce 36?

D: De ani!

F: Ascultă, tovarășe, rîzi de mine? Unde ai mai văzut dumneata copil de 36 de ani?

D: Ei, asta-i bună! La mine acasă am văzut! Eu pentru mama și tatăl meu sînt tot copii! Toată viața m-am visat în corul de copii radio! Și am venit! Te rog să mă înscrii!

F: Nu se poate, tovarășele! Aici primim numai copii!

D: Știu, frate, dar ce-are a face? Eu te rog să mă înscrii! Altfel să știi că te reclam!

F: Nemaipomenit! Voce ai?

D: Dar ce-mi trebuie voce?

F: Asta-i culmea! Cîntă «la»!

D: La cine?

F: Cîntă, tovarășe, «laaaa!»...

D: Poftim: laaaa...

F: la cîntă dumneata: re-re... mi-mi... re-re... mi-mi...

D: Bravo, îmi place...

F: Ce-ți place?

D: Asta cu Mi-mi... E logodnica mea... Mi-mi...

F: Ține-o așa mereu: re-re, mi-mi.

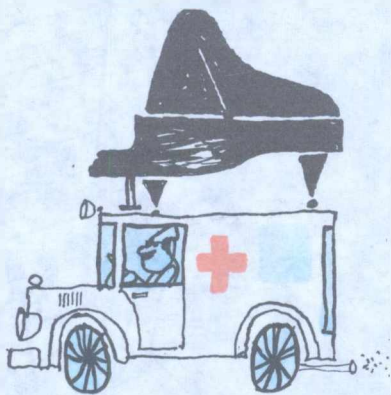
D: Re-re-mi-mi... re-re-mi-mi. Lasă că o țin eu, n-avea grijă...

F: (pe ascuns la telefon): Alo... Salvarea... Alo... 06... Extraordinar (inchide).

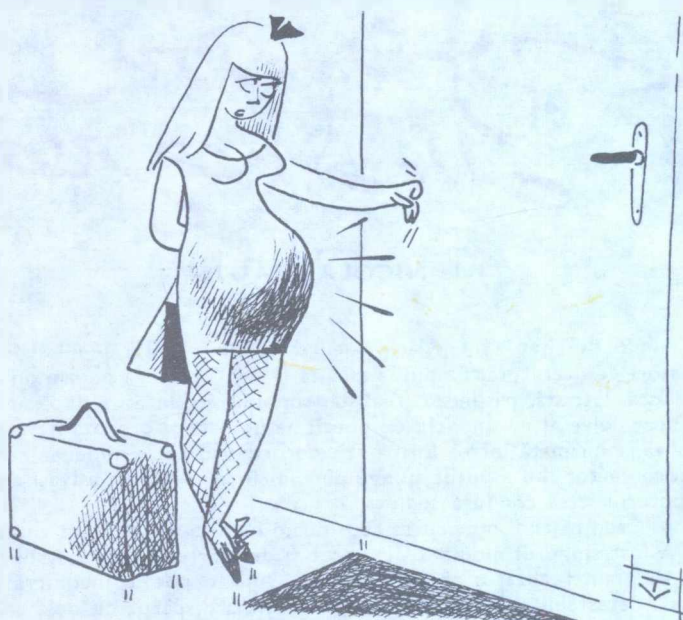
D: Re-re-mi-mi, re-re-mi-mi... mai fac?...

F: Știi vreun cîntec?

D: De care?

V. TIMOC

— Mămico, am o veste proastă: am căzut la examen...

F: De copii...

D: Este:

Te aștept, frumoasă Zaraza,

Te aștept să vii.

sau:

Ce frumoasă este viața

Cînd te-apucă dimineața.

Dimineața la șosea

Cu... învățătoarea altuia.

sau:

Il faut savoir

La geografie.

Il faut savoir

Să fii atent

Că cine nu știe

Il reste repetent...

Re - re - mi - mi - re - re - mi - re - re - mi - mi...

F: (la telefon): Alo... 06... Salvarea... Alo... 06... Extraordinar!... E blocat.

D: Ei, ce facem? Mă înscrii?...

F: Ce să fac eu cu dumneata?! Spune-mi numele.

D: Dumitrică Ionescu.

F: Deci... vrei să dai concurs pentru alto...

D: Care alto, frate, ce alto?

F: Păi n-ai spus că ești alto?

D: Am spus pentru că m-ai întrebat, nu pentru că vreau să mă înscriu.

F: Dar ai spus că vrei să te înscrii!...

D: Da, frate, la corul de copii radio...

F: Păi, vezi?

D: Sigur, pentru postul de corepetitor la pian...

F: Pentru... nemaipomenit... și eu...

D: Ai crezut că în corul de... ha-ha-ha-ha... ha-ha-ha... în corul de copii... Extraordinar...

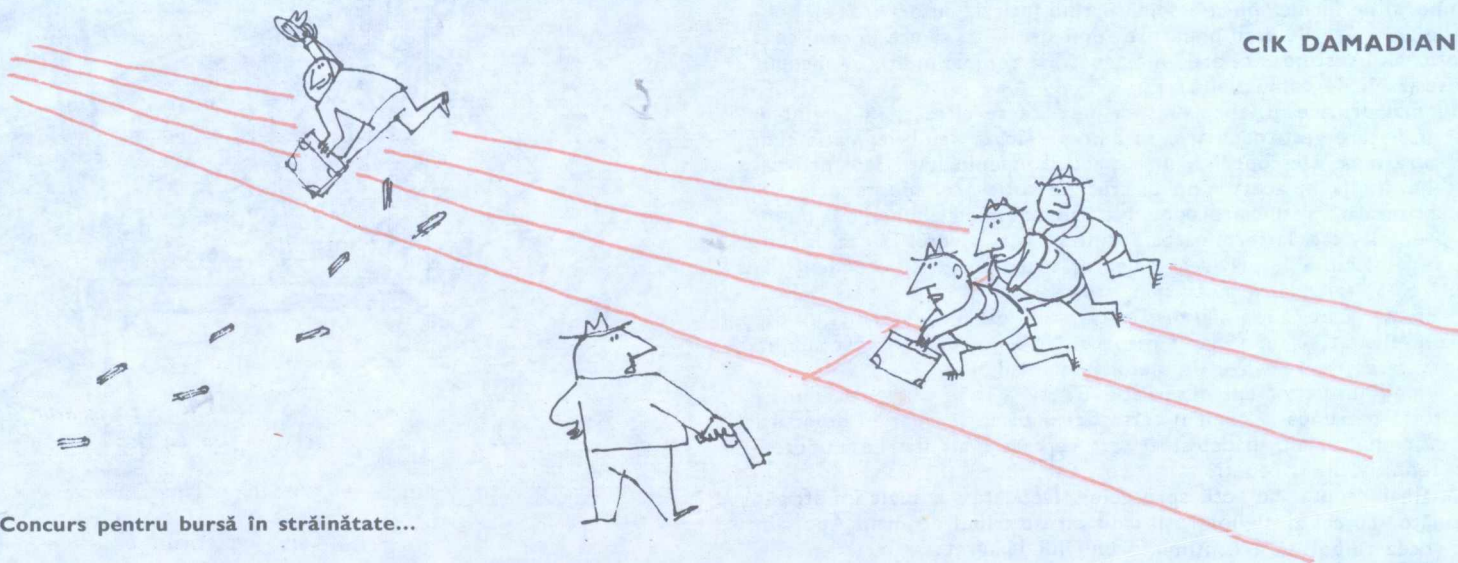
F: Aoleu, ce m-ai speriat! (ride).

D: De-aceea dădeai dumneata telefon la Salvare... Ha-ha-ha-ha...

F: Deci ai observat? Noroc că era blocat telefonul...

D: Nu era blocat, am scos eu firul din priză, uite-l aici, îl țin în mînă... Ha-ha-ha... Ha-ha-ha (ies amîndoi, unul ține firul, celălalt aparatul de telefon).

CIK DAMADIAN

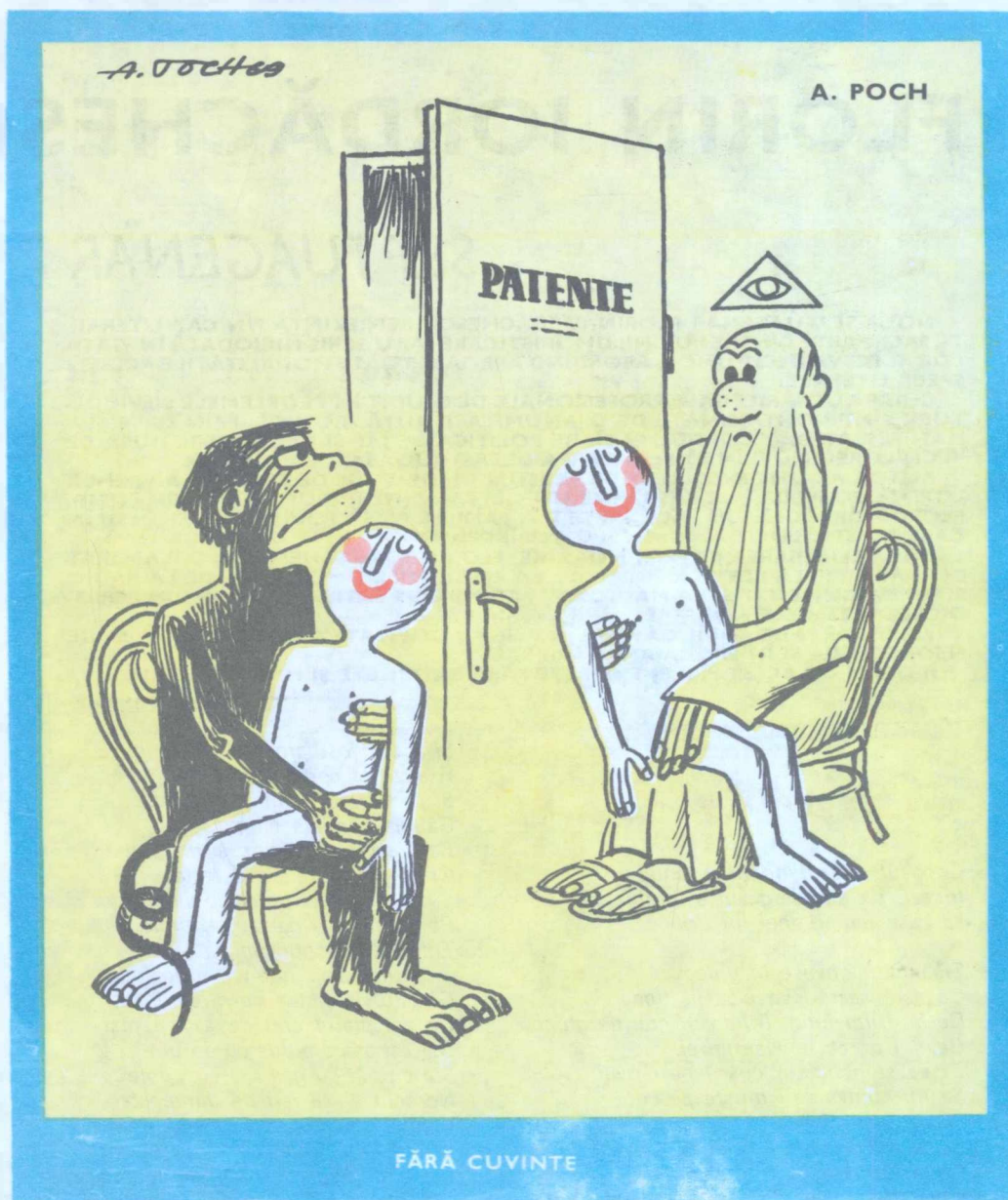
Concurs pentru bursă în străinătate...

TUDOR MUȘATESCU

OAMENI, PLANTE ȘI LUCRURI

DIN JURNALUL INTIM AL
UNEI GRĂDINI PUBLICE

- Toate idilele mele din viață s-au numit alei și, toate despărțirile, bănci.
- Furtunei, îi prefer furtunul.
- «Limbajul florilor» îl vorbesc numai oamenii.
- Buruienile sînt flori fugite de acasă și ajunse pe drumuri.
- Cărucioarele cu noi născuți, sînt copiii mei din flori.
- Unde înțepă albina, sărută fluturele.
- Cînd vreau să mă îmbăt turtă, beau numai din cupe de crini.
- Orice floare culeasă e o crimă săvîrșită cu premeditare.
- Cei mai vorbăreți oameni, sînt îndrăgostiți cînd tac și se țin de mină.
- Bujorul e ca taurul. Cum intră în arenă, vede roșu înaintea ochilor.
- Toate parfumurile din lume nu sînt decît niște grădini la flacon.
- Vîntul! Țsta zic și eu dansator! Te mlădie în brațe pînă îți frînge mijlocul.
- Cel mai dulce somn este să te culci pe cearșafuri de lună, întinse pe «nu călcați pe iarbă».
- «Proastele» florilor sînt lăcrămioarele. Astea trăiesc numai ca să plîngă toată viața, fiindcă s-au născut într-o zi.
- Toate iubitele trandafirilor, se numesc Roza.
- Cele mai triste «memorii» ar fi cele scrise de o bancă și care n-a avut parte niciodată să fie pusă și ea într-un boschet.
- Poezia grădinilor înflorite n-egalează decît dezolarea toamnelor scuturate.
- Pensionarii: craii de curte vechi ai grădinilor proaspete.

FĂRĂ CUVINTE

AUTOSTOP

RODICA TOTT

ioe
MATUR

«Ai, tu, pe tine, culoarea roșie?»
— Da, iată inima cu toate colinele,
Etalon mai presus decît aurul
Cu care plătesc și răul și binele!

«Ai, tu, pe tine, culoarea galbenă?»
— Da. E lumina de gînd.
O păstrez pentru omul ce vine
Obosit de tristeți, înoptînd!

«Ai, tu, pe tine, culoarea albastră?»
— E cerul răsfrînt în privire
Din care picură clipele vis
În vastul ocean de iubire!

«Ai, tu, pe tine, culoarea portocalie?»
— E în brățara cu doi licurici.
Un mic talisman— jucărie
Din regatul cu basm și bunici!

«Ai, tu, pe tine, culoarea neagră?»
— O, nu! Și n-o vreau— am strigat.
Lupt împotriva-i cu toate culorile!

Și corbul din suflet căzu fulgerat...

FLORIN IORDĂCHESCU

- SEPTUAGENAR

NOUL SEPTUAGENAR FLORIN IORDĂCHESCU REPREZINTĂ UN CAZ LITERAR. EL FACE PARTE DINTRE PUTINII UMORIȘTICARE N-AU SCRIS NICIODATĂ ÎN VIAȚA LOR ALTCEVA DECÎT UMOR, ABORDÎND APROAPE TOATE MODALITĂȚILE ACESTEI SPECII LITERARE.

CHIAR LUCRĂRILE SALE PROFESIONALE DE ERUDIT ÎN PROBLEMELE SILVICULTURII SÎNT CONTAMINATE DE O ANUMITĂ ȚINUTĂ IRONICĂ, PRIN CARE ȘI-A MANIFESTAT DEZACORDUL FATĂ DE POLITICA DE JAF ȘI DISTRUGERE DUSĂ DE VECHILE REGIMURI ÎN EXPLOATAREA DEZASTRUOASĂ A PĂDURILOR.

AUTOR AL UNOR VOLUME DE VERSURI UMORIȘTICE DE SUCCES LA VREMEA LOR, CA, DE PILDĂ, «LA FAȘA VINE UN OLTEAN» (1934), «PUF DE PĂPĂDIE» (1944), FLORIN IORDĂCHESCU FACE PARTE DIN FAMILIA ARISTOCRAȚILOR GENULUI ÎN CARE AU STRĂLUCIT A. MIREA ȘI G. TOPÎRCEANU.

DUPĂ ELIBERAREA PATRIEI NOASTRE, FLORIN IORDĂCHESCU A COLABORAT CU HĂRNICIE LA REVISTA «URZICA», LA EMISIUNILE UMORIȘTICE DE LA RADIO ȘI TELEVIZIUNE, CÎT ȘI LA MAI TOATE PAGINILE DE SATIRĂ ȘI UMOR DIN PERIODICELE ȘI ZIARELE NOASTRE.

VÎRSTA DE 70 DE ANI ÎL GĂSEȘTE ÎN PLINĂ ACTIVITATE CREATOARE, LA FEL DE NEOBOSIT CA ȘI ÎN EPOCA AFIRMĂRII SALE.

ÎI URĂM CU ACEST PRILEJ TINERETE FĂRĂ BĂTRÎNETE ȘI HAZ FĂRĂ PAUZĂ.

M.P.

FLORIN IORDĂCHESCU
văzut de AL. CLENCIU

Ghiocul

Cocoșul miezul nopții a cîntat.
În sat, un singur geam e luminat
La casa Dumitranei lui Boboc.

Tiganca îi ghicise în ghioc
Că astă seară-i va pica în tindă
De la drum lung, frumosul crai de ghindă
Ce și-l dorea în visurile ei.
Ci ea să-nchidă-n cușcă pe Grivei
Să nu cumva să-l muște pe odor,
Să nu închidă poarta cu zăvor
Și să nu iasă-afară orice-ar fi:
Chiar larmă-n curte de va auzi,
Chiar de-o lătra Grivei cît o lătra.
S-aștepte pînă ce o va striga
Și doar atunci, cînd craiul o s-o cheme.
Să iasă: nici o clipă mai devreme.

Și-așa a fost precum i s-a ghicit.
A auzit al porții scîrțit
Și pe Grivei în cușcă mîrîind,
Găinile speriate cîrîind,
Ba, deslușit, a prins și-un giuțat;
Ci ea înfrigurată-a așteptat
S-o strige glas puternic de voinic.
Pe urmă n-a mai auzit nimic
Tot restul nopții pin' la răsărit
Și-atunci abia, atunci a deslușit
Ghicitul în ghioc cu-ntregul rost:
Că așteptatul crai de fost a fost,
Dar tot așa s-a dus cu dorul ei...
S-a dus și cu găini și cu porcei.
Norocul ei că ieri de dimineață
Vînduse două curci, un pui și-o rață
La schei, de vale, unde-i iarmarocul,
Că și pe astea le-nghițea... ghiocul.

Așteaptă Dumitrana și acum,
Nu să-i mai pice craiul de la drum,
Ci-așteaptă pui să aibă iar găini
C-a-mprumutat o cloșcă din vecini.

Aristocrație

Un cotoi înamorat
Într-o zi s-a furișat
Pe scărița de din dos
Într-un buduar luxos
Și zări pe canapea
O pisică ce ședea
Tolănită, nemișcată.
Lîngă ea sări îndată,
Îi dădu țircoale și

Cu dulceață-i miorlăi,
Mîngîind-o pe botic,
Dar ea nu spunea nimic
Ca și cînd nici nu-l vedea.
Ca și cînd nu-l auzea.
El, văzîndu-se respins
Și-n mîndria lui atîns,
lute a schimbat adresa.
— Pentru ce faci pe contesa?

Parcă n-ai fi neam cu mine.
Ea atuncea intervine:
— Neam cu tine? Ce prostie.
Eu sînt vulpe argintie!

Morala

Treci în viață printre proști
Cînd chimia n-o cunoști.

Fruct opri

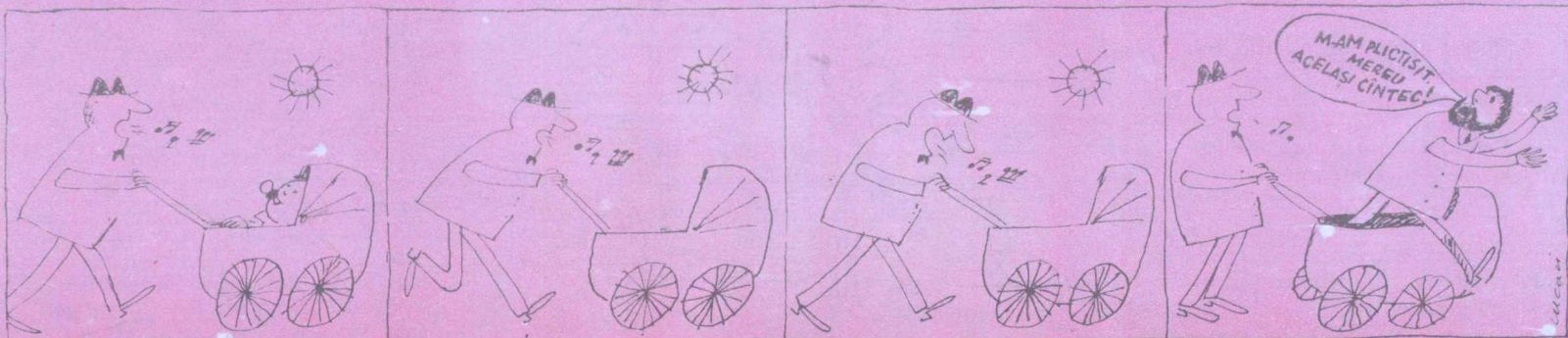
Au fost ațiția, biblice Adam,
Ce-au blestemat lumeașca-ți slăbiciune
Că ai mușcat — precum Scriptura spune --
Cu voluptate mărul rupt din ram.

Justificînd suprema rațiune
De-a exista pe-acest pămînt infam,
Cîntași al lumii prim epitalam
În desfătări de trup și pasiune.

Condamne moralistii dacă vor
C-ai transformat eternu-n muritor.
Tu, primă victimă a primei drame!

Dar nu știai ce rele vor urma;
Eu azi le știu și-n locul tău, Adame,
Dac-aș fi pus, aș face tot așa.

ADRIAN LUCACI

CURIOZITĂȚI

din lumea mică

de I. AVIAN

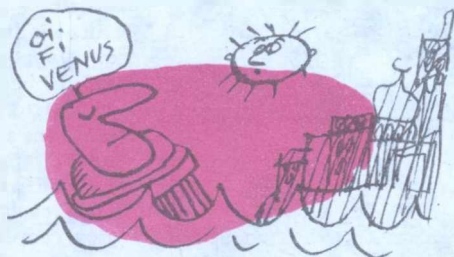
Nu, nu este vorba despre un balaur cu nouă capete, reperat într-o grotă, sau despre un costum cu croială modernă peste care am dat într-un magazin. Nu. Deși balauri cu nouă capete aud că apar din când în când.

E vorba despre unele curiozități, mai la indemina omului, și de care ne-am fi lipsit bucuroși, pentru că, slavă domnului, avem cu ce umple «Urzica» și fără ele. Dar uite că oamenii în chestiune, ce și-au spus? «De ce să-și bată capul reporterii, săracii, să depisteze curiozități din lumea largă, când noi le putem oferi, cu cheltuieli minime, 2-3 zile de cazare și diurnă, niscaiva curiozități de-ale noastre, autohtone? Adică de ce să nu încurajăm și sectorul nostru de curiozități, renunțând la cele din pachet?»

Primele ciudățenii le-am întâlnit lângă Constanța, acolo unde vii alb și pleci ori bronzat ori insolat. Cu alte cuvinte, la Mamaia. Aici, pe malul frumosului lac Siut-ghiol, am întâlnit un pescăruș. De un an de zile se

cul oraș Tulcea. Pe lângă o minunată deltă și o minunată Dunăre, Tulcea posedă și un minunat director. Spătaru Nicolae. Titlul e lung și sună tare frumos: Director al Direcției comerciale județene-Tulcea.

Dumnealui, directorul, s-a folosit candid de un certificat de studii care nu-i aparținea.

În felul acesta, a reușit să-și continue școala și să ocupe funcția mai sus amintită. A simțit omul așa, pe neașteptate, o sete de învățătură, o sete cumplită care nu putea fi potolită nici cu Pepsi-Cola. Și-a potolit-o cu diploma de șapte clase a fratelui său!

Ce și-a spus Spătaru al nostru? «Frați sintem, de la aceeași mamă am supt, de ce n-am suge și de la aceeași diplomă?»

Și avându-l pe fratele său ca bază de studii, și-a continuat silitor, școala. Cum ar veni, un fel de studii prin virament!

Și acum, fiți tari! Urmează bomba! Adică răspunsul Consiliului popular municipal Tulcea.

Ne răspund tulcenii în cauză că dumnea-lor cunosc pomenitele scamatorii didactice ale studiosului element, dar că amuzanta poveste nu-i jenează prea mult.

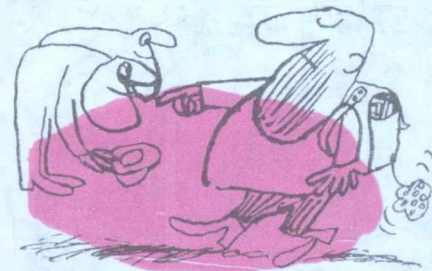
În momentul de față, omul își vede de treburile sale directoriale, întrucât i s-a obținut și o aprobare (nu știm cum, nu știm

de ce?!), are patalama completă la mână, e respectat, toți i se adresează cu «tovarășe director», își scot pălăria când pășesc în biroul său, și probabil că subalternii, la cursurile de pompieri voluntari, nici nu resimt lipsa celor șapte clase ale domniei sale.

Ce credeți, stimați cititori, că mai conține inimoasa adresă a municipiului? Cică la urma urmei, șmecheria folosită de vajnicul director nu a adus prejudicii bunului obștesc!

Și ca urmare, domnia sa continuă a fi director.

De acord, tovarăși tulcenii. De acord, însă cu următorul amendament. Că de vreme ce există un precedent, de ce n-ar exista și al doilea? Ascultați: Am o bunică. Are 12 sau 13 copii. Deci un element verificat și capabil. A absolvit cursul primar în 1891. Un nepot al ei este dispus să-i împrumute diploma lui de inginer. O încadrați pe bătrână ca inginer-șef, la una din întreprinderile dumneavoastră? Bineînțeles dacă face rost și

de o dovadă că n-a adus prejudicii bunului obștesc!

În caz afirmativ, critica și foiletonul de mai sus se anulează, ca nule și neavenite.

Aștept, tovarăși, răspunsul și decizia de încadrare a bunicii...

află aici. Nu scoate un cuvânt, nu scoate un sunet, fiindcă e din piatră. Sculptură. Dacă n-ar fi din piatră, ar vorbi și ar spune: «Zac aruncat pe malul lacului de peste 365 de zile și nopți. Am fost comandat, executat, aprobat, achitat și în ultimă instanță aruncat».

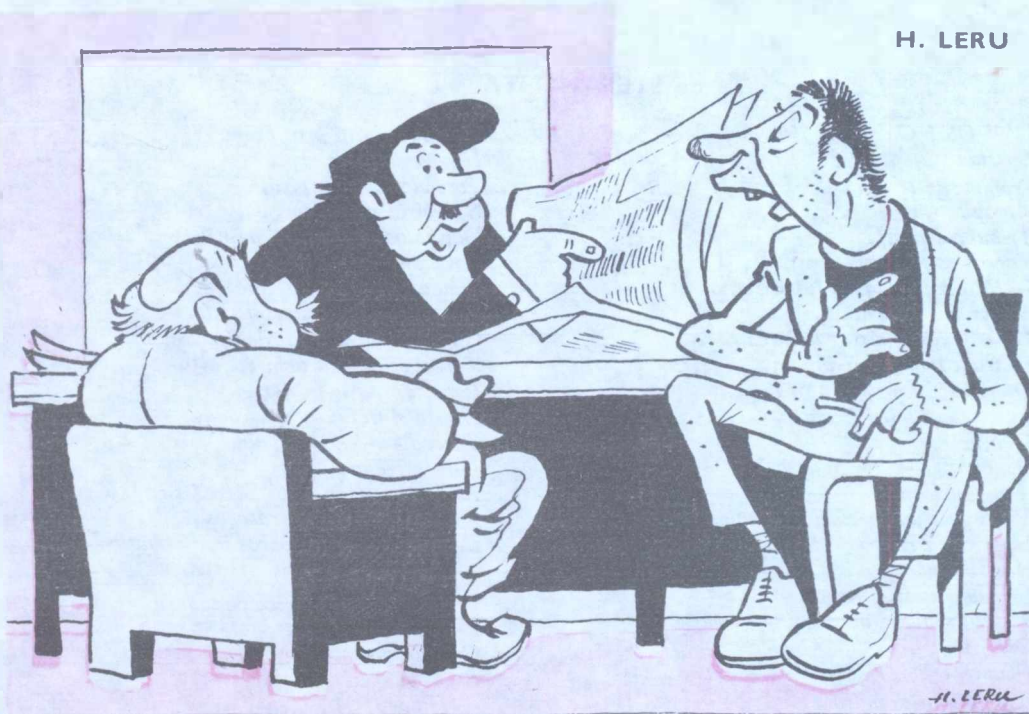
Dacă s-ar fi început cu ultima instanță, s-ar fi economisit o sumă frumoasă. Cine credeți că a respins sculptura? Tocmai acei care inițial au aprobat-o, declarându-se încântați de ea. Adică tovarășul Consiliu popular municipal Constanța. Nu l-a mai încântat «Pescărușul». În răstimp, a visat probabil să împodobească Siut-ghiolul cu o altă vietate. Cu un dinosaur. E mai monumental și născut cică pe fundul lacului. Sau, eventual, cu o balenă. Că e mai încăpătoare decât un pescăruș...

Până una alta, pescărușul nostru din piatră zace pe malul lacului, iar banii pe fundul lui...

În acest fel, municipiul Constanța este descoperitorul variantei unui cunoscut proverb, care în formă constănțeană ar suna astfel: «A băga bani în piatră seacă».

Curiozitatea a doua poate fi văzută pe fațada din Constanța. Aici, tot zvirlită și uitată, tot de un an, își doarme somnul de semi-veci o impozantă statuie intitulată «Omul secolului XX». La picioarele sale, un constănțean a scris: «Aici zace omul secolului XX, mîngîiat de valurile mării și răsturnat de valurile nepăsării. Fie-i birocrăția ușoară. Vărsați o lacrimă pe trupul lui, că bani s-au vărsat destui».

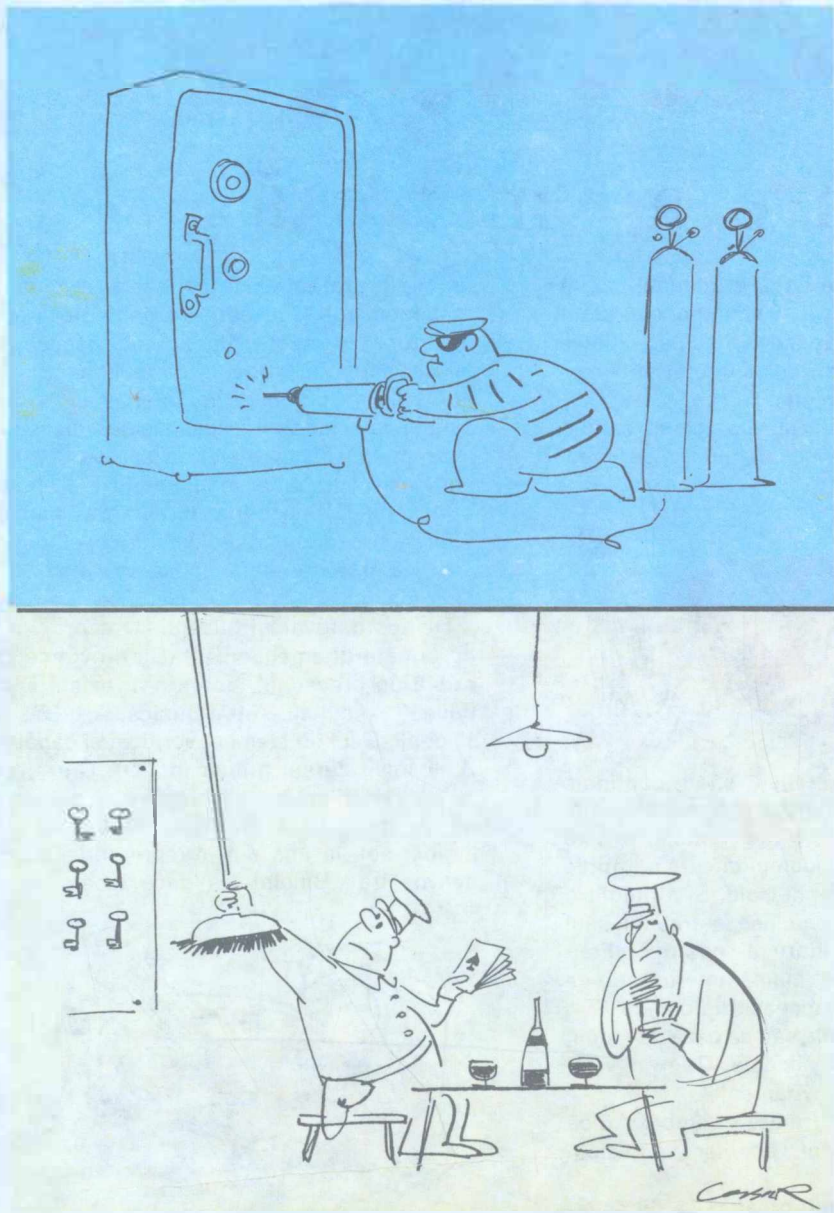
A treia curiozitate ne-a furnizat-o pitores-

— Ziarul ne critică aspru. Trebuie luate măsuri. Ce propuneți?
— Anularea abonamentului!

H. LERU

H. LERU

FĂRĂ CUVINTE

MĂ VOI JUST

Slabă ca o luminare de 0,25 lei, uscată ca o smochină, mioapă ca un stîlp și fudulă de urechi ca un prieten bun ajuns în post înalt, coana Sevasta nu mai avea nimic pe lumea asta care s-o rețină printre cei vii, în afara unui papagal de sex feminin, pre nume Lorica. Sevasta iubea animalele, fapt menționat de martori în cele 68 de procese pe care le avusese în scurta ei perioadă de înaltă gîndire! Avusese procese de tot soiul; de «Unde-mi umbli noaptea, derbedeule?» (la divorț), de «M-a făcut nebună, domn? judecător», de «Lasă că-ți arăt eu ție» (amenințare), de «Cum rămîne cu moștenirea?» și de etc.!

Dar să lăsăm flecurile și să ne întoarcem la colivia Loricăi. Coana Sevasta o scotea la aer pe balcon, întindea aripișoarele și piciorușele Loricăi (puțină gimnastică nu strică), o săruta pe cioc și îi servea micul dejun. După ce mîncă îndeajuns, Lorica spunea unicele cuvinte pe care le învățase: «Ah, mamă, cît sînt de fericită!» Apoi se căuta de purici pe la subsuori. Chiar în același mare apartament se mută și conu lancu. Singur și neambarasat, mare iubitor de animale. Avea o mare slăbiciune pentru cățelușii de buzunar, cărora li se pune un clopoțel la gît pentru a nu fi călcați în picioare. Și conu lancu posedă un astfel de exemplar rar. Se numea Gipsi, lătra subțirel de tot, vreme de un ceas și jumătate de la plecarea lui conu lancu în oraș, schelălăia alte trei sferturi de ceas, apoi adormea zdrobit de efort. Nu

știi cum s-a întîmplat! Ori conu lancu s-a grăbit și Gipsi a rămas în hol, ori colivia Loricăi a rămas deschisă, cert este că lucrurile mers bine pînă cînd Gipsi, înfăcșelul, i-a pus două întrebări Loricăi. Prima «Se zice că ai 110 ani? Și a doua întrebare a fost: «Și dacă n-ai să-i mai ai?» La care Loricăi dat să răspundă și ea: «Ah, măcît de feri...», hîț! Și gata!

Dumnezeule! Ceruri! Înger demoni! Loricăaaa! Strigătul vastiței trezi pe un funcționar la cooperativa de vizavi. Acum băgă tocul în cafeaua neagră și sorbi o gură bună de cerneală se puse pe lucru, adormind de asta cu capul pe niște referate.

Ah, răzbunarea Furiilor Oreste? Moft. Răzbunarea destul de lui pe Oedip? Vax. Răzbunarea Ulise pe ticăloșii peștitori? Mă vax și spanac! Lorica fusese hăp de Gipsi!

Proces, tărăboi... «Dă-mi pe ăsta, asasinule!» «De unde vre

CORRIDAO

de ȘTEFAN TITA

Ole! Olé! Cu jocuri sirepe
Corrida începe.
Trompetele le sună
Aplauze tună.
Tribuna e plină,
Torero se-nclină.
În fața seniorilor cu favorite
Mirunate seriorite.
Un trandafir purtat la buză
E aruncat de-o ardaleză...
Deodată, ca o vedetă pe scenă,
Intră taurul în arenă.
Ovații!
Aclamații!
Pare furios,
Va fi deci un spectacol grandios!
Doar atîta lume
A venit arume
Să vadă cum se frînge
Taurul scîldat în sirge...
Olé! Olé!
Acuma e ce e!
Toradorul se-agită.
Lumea palpită.
Taurul însă a devenit mahmur,

Nici că se uită prin prejur...
Lumea se miră,
Toradorul transpiră,
Se-nvîrte ca o morișcă,
Dar taurul nici că se mișcă...
Toradorul își flutură capa,
Sudoarea curge ca apa,
Iar taurul privește plictisit
Cu gîndul la un braț de fîn cosit...
Toradorul face uriașe efortări:
Lovește taurul în nări.
Acesta sforăie, sucește coada,
Toradorul ridică spada.
Lumea tresare.
Emoția e mare.
Na, acum o să-l trăsnească...
...Dar taurul se-ntoarce indiferent
și cască...

Ei, nu! Asta le-ntrece pe toate!
Lumea zvîrle cu ce poate:
Coji de portocale,
Sticle goale...
— Huideo! Afară!
E-o adevărată ocară!
Auzi, animalul, auzi, ce mai fiară!
Să nu vrea să moară...

ÎNVIINGĂTORUL

UMOR EXPRES

Între noi doi este o veche concurență. fac eu trebuie să facă și el. Și vrea s-o facă bine decît mine. Este un ambițios incurabil.

— Lucrarea asta eu o termin în două zile zic eu.

— A mea va fi gata pînă miine, zice el.

La restaurant:
— Friptura a fost excelentă, dar nu mai sînt plin.

— Eu mai cer o porție, spune el numai dracului.

Ne-am dus cu nevestele la mare:

— Facem prinsoare că eu stau mai mult apă? zice.

— Aici te bat eu. Că am fost înotător subacvatic.

— Bine. Atunci, eu te cronometrez tine și tu pe mine.

Și s-a dus la fund. Apoi a apărut.

— 30 de secunde, constat eu.

— 40 de secunde! strigă el. Mai încercă!

— 50 de secunde! Bravo! zic. Mai încercă eu.

— Strașnic! urlă el. 62 de secunde. Dar mă las! Ține ceasul.

A tras aer și s-a scufundat.

După o oră, 14 minute și 8 secunde azvîrlit cronometrul. M-a învins și de asta.

DRESA TIEI!

«...o dau, cucoană? Ce vrei? Să mă
c eu papagal?»

Și procesul merge mai departe.
nul din chiriași, sătul de urlete
de plînsete, făcu un schimb de
cuiță. În locul său se mută dom-
il Mitroi. Tot singur, tot fără fa-
ilie și tot iubitor de animale.
a după el o dihanie de ciine
obănesc cam de vreo 120 de kile.
eliconul era un fel de piculină pe

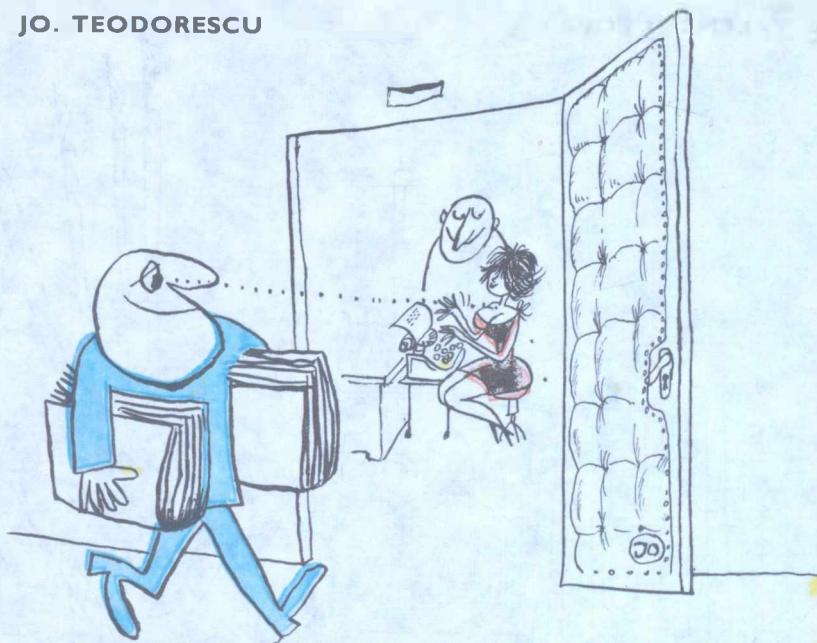
ngă lătratul lui Mialache! Așa se
imea monstrul. Mialache așa în-
iștea ușor patru pîini și două
leți de apă pe zi, plus pisici și
mai găsea prin împrejurimi. Din
așele lui conu lancu, Gipsi lătra
dirjită la vederea lui Mialache.
teva picături de valeriană resta-
leau echilibrul nervos al lui Gipsi.
Și totuși într-o zi inevitabil se
oduse. O, destin tragic care te
ropii perfid, înveșmîntat în negru,
cel fericit și deodată... dar nu!
prea cumplit! Nu știu prin ce
prejurare... d-aia zic... soarta,
ne! Asta e! Soarta asta a pus-o

pe Gipsi în fața lui Mialache. Și
asta, cînd? Tocmai cînd Gipsi îm-
plinea 6 primăveri și conu lancu
colinda măcelăriile pentru ficat de
purcel fraged pentru ea! În fața
namilei, prima oară Gipsi a avut un
leșin scurt. Mialache o privea curios
cu capul într-o parte. Desigur că,
în joacă, Mialache i-a trîntit o labă
de i-a zdrăngănit lui Gipsi clopoțelul
de la gît preț de un sfert de oră.
Nu-ș' cum naiba se făcu că Mialache
se întinse pe burtă cît era de lung,
deschise botul și așa, în glumă, o
absorbi pe Gipsi cu clopoțel cu tot,
ca o pompă aspiratoare. De toată
treaba asta, coana Sevasta nu este
cu totul străină. Procesul este și
acum pe rol. Mialache a fost adus
la tribunal deoarece sughițe. Și
acest sughiț este în favoarea lui
conu lancu. De cîte ori sughițe
Mialache, se aude așa, ca un clinchet
de clopoțel venit de departe! Pro-
cesul Sevasta-lancu își urmează
cursul. Vecinii s-au mutat, lăsînd
apartamentul celor trei iubitori de
animale. Cică, acum conu lancu e
mort după șerpi... da' nu d-ăia mi-
titei. Deocamdată și-a luat un fluier
pînă îi vine cobra pe care i-a făgă-
duit-o un prieten de la circ.

Și de cîte ori trece prin fața fe-
restrei lui Mitroi, se uită lung la
Mialache care hăpăie cîte o muscă
cu un zgomot de crezi că a căzut
liftul de la al patrulea, și îi zîmbește
spunîndu-i: «O să vedem noi, Mia-
lache taică, dacă o să-ți mai dea
mîna să sughiți, lua-te-ar naiba să
te ia!»

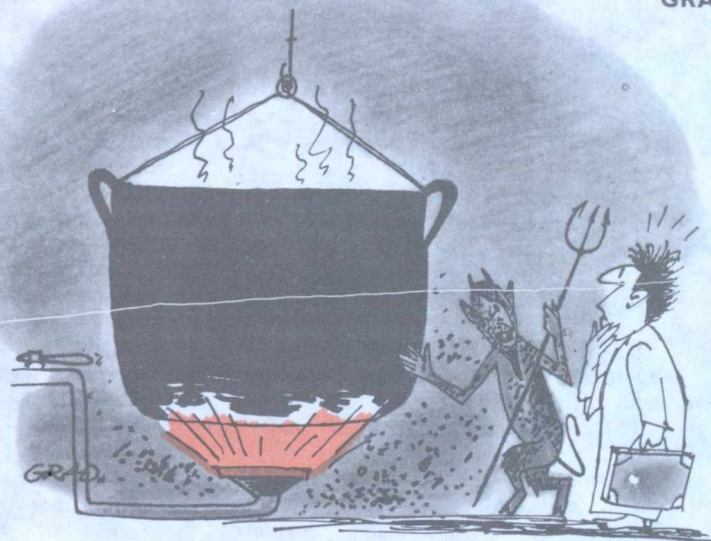
MIHAIL JOLDEA

JO. TEODORESCU

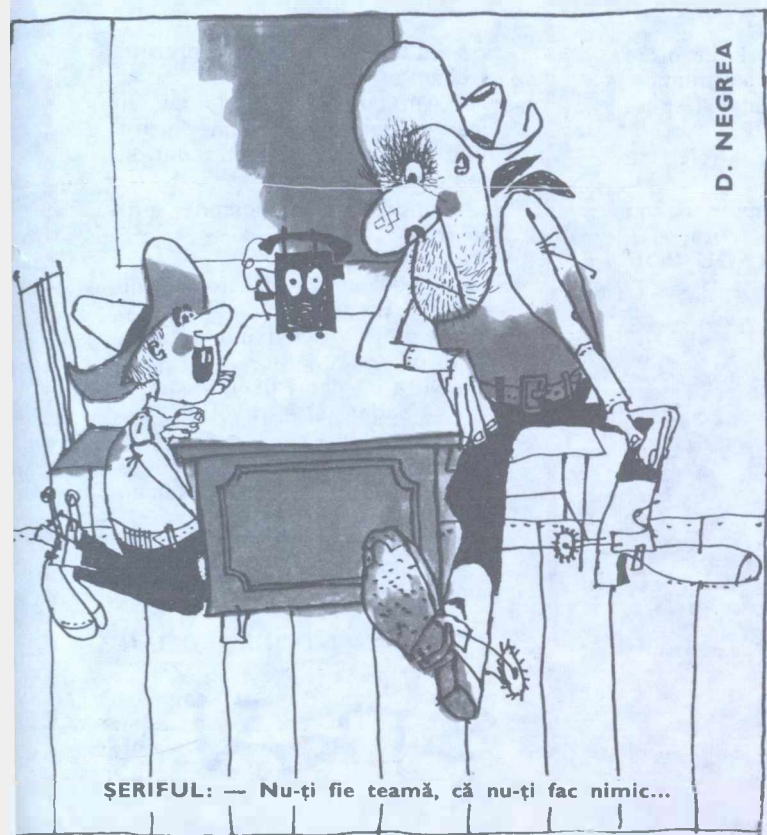

— Nu rîvni la femeia altuia!...

GRAD

DRACUL: — O să vă simțiți bine în cazanul ăsta!
Am introdus și la noi gaze!

D. NEGREA

SERIFUL: — Nu-ți fie teamă, că nu-ți fac nimic...

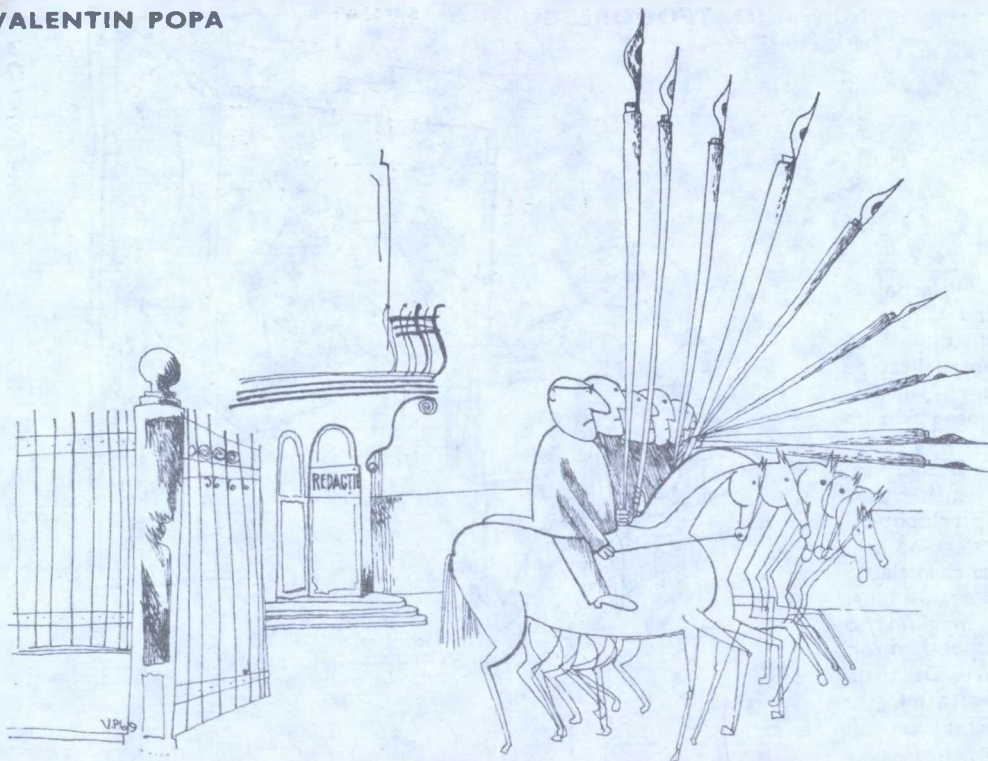
Cîștiguri

Succesele de atletă ale Mariei Szabo de la Filiala CEC din Miercurea Ciuc nu mai cunoșteau margini. Startul a fost foarte bun. Dacă nu chiar excelent. Într-un timp record — doar cîțiva anișori — distinsa Szabo a sărit, nu cu prăjina, ci cu «aranjamentele», de la postul de contabilă II la cel de controlor de operațiuni CEC. Într-o etapă următoare, controloarea a ajuns la o altitudine și mai ridicată, atîngînd înălțimea de șefă de grupă.

Gingașa și talentata șefă s-a dovedit imbatabilă atît la sărituri, cît și la cunoașterea unei alte discipline sportive: bobul. Adică bob cu bob, în viteza sportului cunoscut, ilustra șefă, care concura pe teren propriu, a obținut «economii» CEC din avutul statului evaluate la 46 000 lei.

Disponind de condiții fizice excelente, șefa de operațiuni, Maria Szabo opera «legal» și cu grijă să nu greșească ținta. Dumneaei concura admirabil și numai individual. Singură întocmea CEC-uri fictive pe numele ei (vreo 15 la număr), personal depunea și-și restituia banii, individual opera în librete și ceea ce scotea transfera la subfiliala de la domiciliul său. Cu gîndul numai la victorii, concurenta își calcula dobinda, fără spectatori, livretele CEC, emise legal, le falsifica numai în... prezența ei, iar la sfîrșitul competiției fișele de evidență erau distruse.

Pentru performanțele sale Maria Szabo de la Filiala din Miercurea Ciuc a fost afiliată la o altă unitate sportivă. Acolo, se practică un sport la care se dă numai comanda «atenție!» și apoi se comandă «pe locuri!». Comanda «porniți» nu se mai dă decît după vreo cîțiva ani.

Plecarea criticilor pe teren

Reclamă la defecte

În biroul tovarășului Theodor Mateoia, directorul I.C.R.T.I. Botoșani, pătrunse un om cam pirpiriu, care spuse deschis:

— Aș vrea să mă angajați aici, la dumneavoastră.

— Dar pînă acum ce-ai făcut?

— O oră de antecameră pînă mi-a venit rîndul să intru.

— Măi, omule, la ce te pricepi? insistă directorul.

— Sînt specialist în reclamă. De aceea vă propun să mă ocup de reclama pentru cele câteva sute de cizme «Model 8200», recepționate de întreprinderea dumneavoastră cu ochii închiși de la «Clujana».

— Ce nevoie ar avea de reclamă? Sînt frumoase, moderne...

— Și plimbărețe! adăugă vizitatorul.

— Cum adică?

— Sînt finisate la întimplare.

— Ce contează? Merg!

— Numai pînă la O.C.L. produse industriale Suceava, O.C.L. comerț mixt Gura Humorului și Rădăuți, și de acolo înapoi la Botoșani.

— Cei de acolo au privit problema superficial, pe deasupra...

— Ba au privit-o și în adîncime, descoperind că încălțămîntea are înălțimi diferite la aceeași pereche.

— Totuși, pielea din care e lucrată nu lasă iarna să pătrundă frigul.

— Iar încrețiturile fețelor nu lasă cizmele să intre în comerț, deoarece pielea n-a fost trasă bine pe calapod.

— Și ce reclamă îmi propui? schimbă vorba directorul de la Botoșani.

— M-am gîndit la un anunț simplu, care să sune așa: «Gospodinilor, șmirghelul este bun pentru orice. Chiar și pentru a nivela tocurile de la cizmele «Model 8200» fabricate la «Clujana».

— Ia ascultă, nene! se scandaliză directorul. După ce ne-au frecat cei de la Suceava, Gura Humorului și Rădăuți că n-am respins această încălțămîntea, vrei să ni se frece și cizmele?

În clipa următoare, telefonul de pe birou începu să sune. Directorul ascultă comunicarea și apoi, schimbîndu-se la față, îi spuse solicitantului:

— Regret, dar cizmele la care te referi nu mai au nevoie de reclamă.

— De ce? Au fost trimise înapoi la Cluj?

— Nu! Le-a făcut reclamă «Ūrzica»!

RADU POP

UMOR

● — Un om cu profesiunea mea niciodată nu este sigur de ziua de mîine.

— Sinteți scafandru?
— Nu, meteorolog.

● Două prietene stau de vorbă la cofetărie:

— Soțul meu nici nu bea, nici nu fumează.

— Trebuie să recunosc că pentru asta este nevoie de o voință foarte puternică.

— Să știi că asta am!

● O călătoare, la gară, la casa de bilete:

— Vă rog un bilet pentru Timiș, clasa a doua.

— Care Timiș, că sînt două?

— Asta n-are importanță, prietenii mei mă așteaptă la gară.

● O pariziană, care se întorcea acasă spre dimineață de la un bal de binefacere, este oprită de un cerșetor cu mina întinsă.

— Niciodată nu sinteți mulțumită! — il dojeni doamna. Dumneata știi că pentru voi am dansat toată noaptea?

● Un vînător povestește prietenilor:

— În timpul călătoriei mele prin Africa, o dată mă odihneam în junglă sub un copac. Pe neașteptate, un leu se furișă spre mine, se apropie atît de mult încît i-am simțit răsuflarea pe ceafă ca un suflu puternic, de parcă ar fi fost un vînt fierbinte...

— Și ce-ai făcut?

— Am ridicat gulerul de la haină.

● Sacha Guitry: — Trebuie să credem în noroc căci cum am putea explica altfel succesele oamenilor pe care nu-i putem suferi?

● La un ceasornicar se prezintă o clientă:

— Am cumpărat de la dv. un ceas cu garanție pe viață, dar n-a ținut nici o săptămînă, cum se poate una ca asta?

— Fiindcă atunci, doamnă, arătați foarte rău.

● — Lolo al tău este foarte rău crescut. Am discutat cu el o jumătate de oră și în acest timp a căscat de 15 ori.

— Nu a căscat. Pur și simplu a vrut să scoată și el o vorbă.

● După o jumătate de an de la nuntă, fiica se destăinuie mamei:

— Pentru mine nu există decît un singur om pe lume!

— Bine, copila mea, numai să nu afle asta și soțul tău!

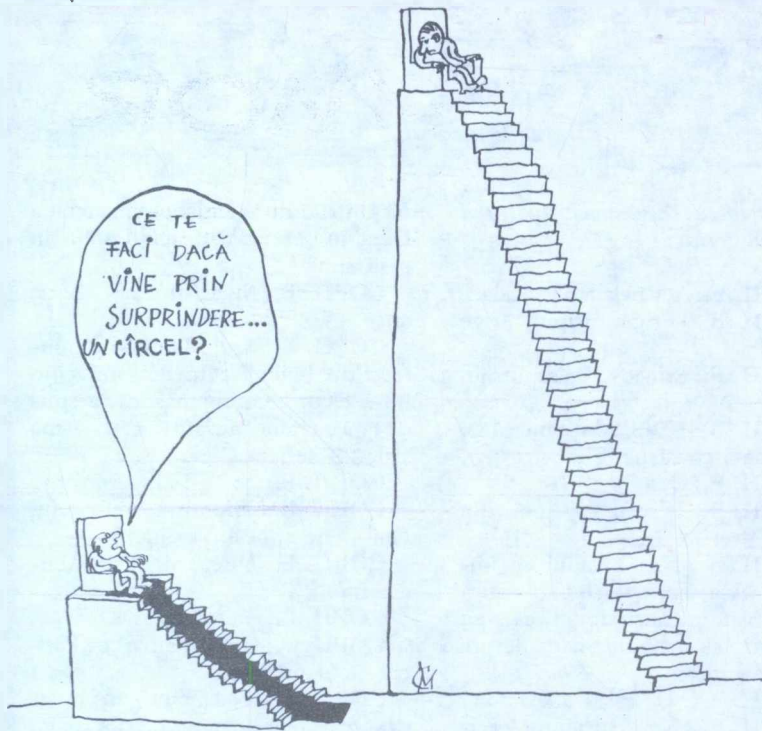
Culese de TEODOR HOLBAN

STRĂIN

GH. CHIRIAC

FĂRĂ CUVINTE

Luminăția sa este neluminată

Întors acasă după lunga călătorie făcută peste ape, Cristofor Columb se pregătea să-și pedepsească pe cei doi copii ai săi care, în lipsa lui, luaseră note proaste la geografie. Dar, spre norocul lor, puștii scăpară neurechiați, datorită unui halebardier venit să-l cheme pe cunoscutul navigator pînă la luminăția-sa, marele vistiernic.

La vistierie, mai marele pungilor de piele bine căptușite cu aur în monede îi arată un jilț și o chitanță. Jilțul era pentru Columb, iar chitanța pentru banii primiți de el de la regina Isabela.

— Se aude că-mi vine controlul financiar! Incepu marele vistiernic să explice oaspetelui de ce-l chemase. Și precis o să-și bage nasul prin toate catastrofele mele. Nu mi-e teamă de nimic, în afară de decontul ăsta al dumitale.

— Dar ce are?

— N-are valabilitate. Îi lipsesc actele justificative.

— Parcă dumneata nu știi ce-am făcut cu galbenii? Am plătit corăbiile și pe marinarii cu care am pornit spre Indii.

— Bun!... Deci ai fost în Indii.

— Nu! Am acostat la insula Hispanola.

Marele vistiernic scoase din dulap un atlas geografic, apoi îl întrebă pe Columb:

— Cum ai zis?

— Hispanola. Cu H de la Helenio Herrera.

Celălalt începu să răsfoiască atlasul filă cu filă. Apoi se încruntă:

— Unde vezi dumneata vreo Hispanolă în atlas?

— Sigur că n-o găsești trecută pe hartă. Insula am descoperit-o eu și am botezat-o astfel în onoarea Spaniei.

— Ia lasă-mă, domnule, în pace! Înțeleg să fi descoperit ceva trecut în toate atlasele. N-aveam probleme.

— Păi, dacă descopeream ceva descoperit mai dinainte, nu mai era descoperire.

— Uite ce e! Mie nu-mi trebuie descoperiri. Mie îmi trebuie acte justificative. Că la con-

trolul financiar nu țin chestiile astea.

— Și cu Progresul cum rămîne?

— Cred că rămîne în divizia A... Măcar să fi spus că ai fost pe Lună. Asta cel puțin o vede toată lumea.

— Luminăte vistiernic! Uite, să n-aibă parte copiii mei de bătaia care le-am promis-o, dacă te mint. Am descoperit un nou pămînt, unde crește tutunul... E o chestie, nu?

— Tutun, ai zis? Stai așa!...

Și marele vistiernic se cățăra pe scară pînă la raftul cel mai de sus al bibliotecii de unde scoase un Larousse, ediția 1493, și i-l arătă:

— Unde vezi trecut aici în Enciclopedie tutun, că-l mănînc?

— Signor, planta asta nu se mănîncă, se fumează.

— Bine, frate, dumneata îți dai seama în ce ne bagi? Întii ne omorîm după tutun, după aceea ne batem să-l cultivăm, apoi o să ne dăm de ceasul morții ca să scăpăm de el. Ce ne trebuie toată povestea asta? Ne-o facem noi, așa, cu mina noastră, fiindcă ai găsit dumneata tutun pe o insulă care nu există.

— Scumpul meu...

— Scumpul mai mult păgubește! Că o să mi se impute banii dați dumitale pentru deplasare! oftă marele vistiernic. Și asta pentru că n-ai acte.

— Ți-am spus de-atîtea ori ce-am făcut cu banii. I-am cheltuit în călătoria pînă în insula Hispanola, de unde am adus și niște boabe pe care indigenii le numesc porumb.

— Alta acum! După tutun îmi vîi și cu porumb! Ce mai e și ăsta?

— E o cereală! O lovitură!... Din el se face mămăligă.

— De unde știi?

— O mănîncă ăia acolo, și-i grozavă!

— O fi, domnule. Dar dacă ăștia de la C.F.I. n-au mîncat în viața lor mămăligă, cum o să mă creadă?

— Și atunci ce facem?

— Uite ce facem. Lași mata naibii Hispanola și spui că ai fost la Veneția. O știe toată lumea și, în plus, am acolo pe unu care îți semnează delegația. De tutunul ăsta spui că-i ceai. Auzi?

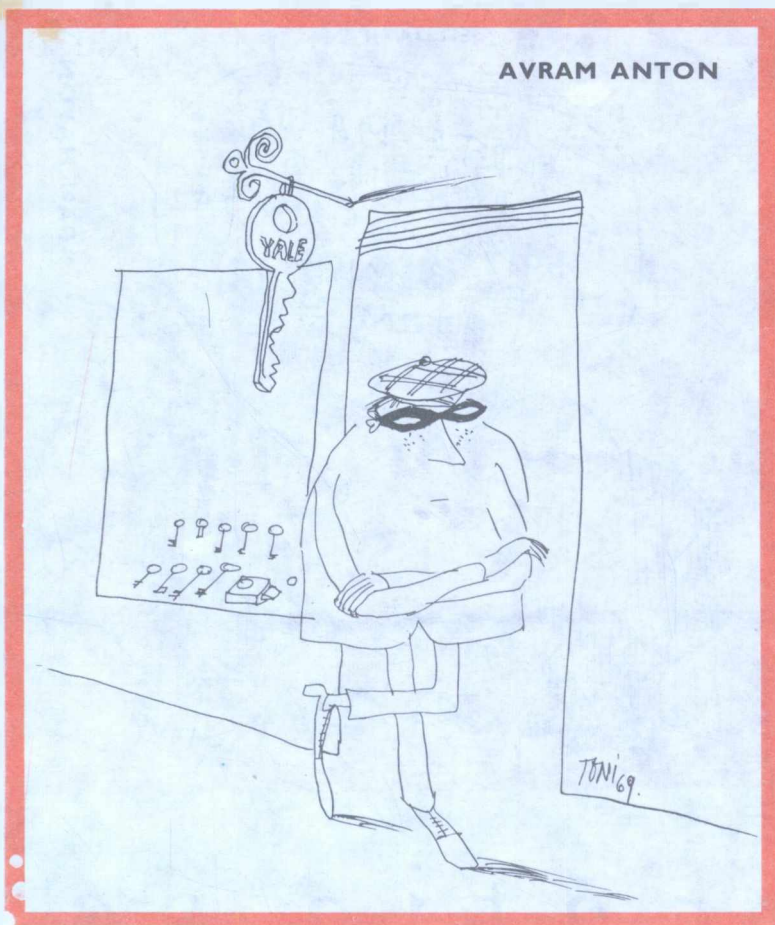
— Da.

— Boabele astea, porumbul, cum îi zici, spui că-s piese pentru țintar.

— Am înțeles.

— Și gata! Scăpăm și dumneata și eu de bucluc. Lasă să vină alții cu descoperiri. Să-i vad eu cum le decontează... E bine?

În clipa aceea, Cristofor Columb se întunecă la față. Fără a mai călători peste ape, fără alte pungi cu galbeni, făcuse încă o descoperire: descoperise burocratismul!

„Ajutor” reciproc

(dramă în două epistole)

SCRISOARE

*Ionele dragă, într-o seară, tata
M-a luat deoparte și mi-a spus direct
Că vrea s-ajung un mare arhitect,
Așa cum este văru-meu și... gata!*

*A încercat să-i spună mama, biata,
Că-n Litere-aș avea mai mult efect,
Dar tata când își face un proiect,
Nimica nu-i mai schimbă judecata.*

*În consecință, deci, te rog, iubite,
Să-mi tragi în tuș un capitel bizar,
Că mine am deserul liniar...*

*Și cu talentul tău îl faci ușor.
Al tău prieten, care îți promite
Să-ți vie-oricând și el în ajutor!*

RĂSPUNS

*Prietere, e gata capitelul!
A fost într-adevăr, ceva ușor.
Invidiez frumosu-ți viitor
Și ți-am citit cu lacrimi, bilefelul...*

*Dar vezi că-ai mei, în planurile lor,
Mi-au spus-o categoric și-r tot felul
Că mi-au trasat ca scop în viață, țelul
De-a deveni un mare scriitor.*

*Așa încît, te rog stăruitor:
Fă-mi tu compunerea alăturată,
Că pentru mine e chiriuitor*

*Să leg și două vorbe câteodată
Și îți promit solemn că, drept răsplată,
Am să te-ajut mereu pe viitor.*

VICTOR HÎLMU

În nisip

*Întimplarea se consumă la un strand
sub cerul torid de vară.*

COPIL.F.: Ala-bala... portocala...
COPIL.B.: Frige nisipul, frige
nisipul.

COPIL.F.: Știi ce? Hai să intrăm
în apă.

COPIL.B.: Nu!... Mai bine să ne
jucăm de-a-constructorii.

COPIL.F.: Cum?

COPIL.B.: Facem o casă din
nisip... Vrei?

COPIL.F.: Nu! Nisipul se im-
prăștie. Așa zicea unchiul Costică
despre niște planuri ale lui, că s-au
împrăștiat ca nisipul. Și tot despre
o casă era vorba.

COPIL.B.: O casă adevărată?

COPIL.F.: Nu. De ajutor reci-
proc... unde era casier.

COPIL.B.: La noi o să țină. Ai să
vezi. O facem cu două camere și
intrări separate.

COPIL.F.: De ce așa?

COPIL.B.: Așa... cred că e mai
bine. Tăticul meu îi spune mereu
mămicii mele: «Ehei, ce om fericit
aș fi dacă această casă ar avea camere
separate... și două intrări.»

COPIL.F.: Bine. O facem așa. Eu
aduc nisipul și tu du-te cu gălețica
după apă.

COPIL.B.: Adun eu nisipul și
du-te tu după apă... că mie mi-e frică.

COPIL.F.: De ce?

COPIL.B.: Tot unchiul Costică
i-a spus într-o zi mămicii mele:
«Maria, n-ai să mă mai vezi multă
vreme, că am intrat la apă». A
plecat și n-a mai venit pe la noi un
an de zile.

COPIL.F.: O fi răcit și s-a internat
la spital.

COPIL.B.: Așa cred și eu.

COPIL.F.: Facem atunci o casă
fără apă și fără lift, ca blocul nostru
în care ne-am mutat de abia acum...
șase luni. Mămica spune că n-a

făcut în 22 de ani atîta alpinism cît a
făcut în șase luni de cînd stăm în
casă nouă.

COPIL.F.: Maică-ta are 22 de
ani?

COPIL.B.: Are! Mămica nu min-
te. Știu bine. Acum doi ani, cînd
mi-a făcut ziua onomastică, a spus
de față cu mine musafirilor: «Iată-mă
și la 22 de ani!»

COPIL.F.: Și ce-i aia alpinism?

COPIL.B.: Alpinism? Nu știu.

Hai să ne apucăm de lucru.

COPIL.F.: Uite... aici facem bu-
cătăria...

COPIL.B.: Pentru ce?

COPIL.F.: Cum, pentru ce? Pen-
tru făcut mîncare.

COPIL.B.: Mai bine un bufet
«Expres» chiar lîngă casă... sau facem
bucătăria în casă și o «Igienă» lîngă ea.

COPIL.F.: O «Igienă»?

COPIL.B.: Ei da... ce te miră?
Mămica mea știe ce trebuie. De
cite ori îi spune tăticului meu:
«Costele, dacă vrei bucătărie... fă-mi
abonament la «Igienă», să-mi fac
zilnic manichiura...»

(apare mama fetiței)

EA: Ce frumos se joacă copiii...
parcă s-ar cunoaște de cînd lumea.

(apare tatăl băiatului)

EL: Fetița este a dumneavoastră,
doamnă?

EA: Da. Cit despre băiețel, se
vede cale de-o poștă că e al dumnea-
voastră. Vă seamănă.

EL: Să mai spui că filmele nu se
inspiră din realitate. Ați vizionat
filmul «Un bărbat și o femeie»?

EA: Da... dar ce păcat că în film
acțiunea nu se petrece la strand...
Poate că atunci s-ar fi...

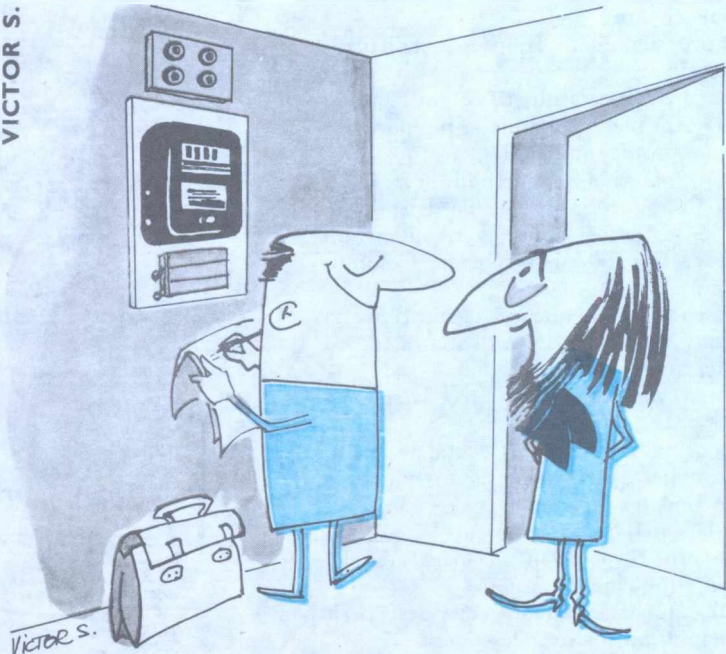
(vocea soției tatălui)

VOCE (strigă de departe): Coste-
le... te-am trimis după copil. Nu??

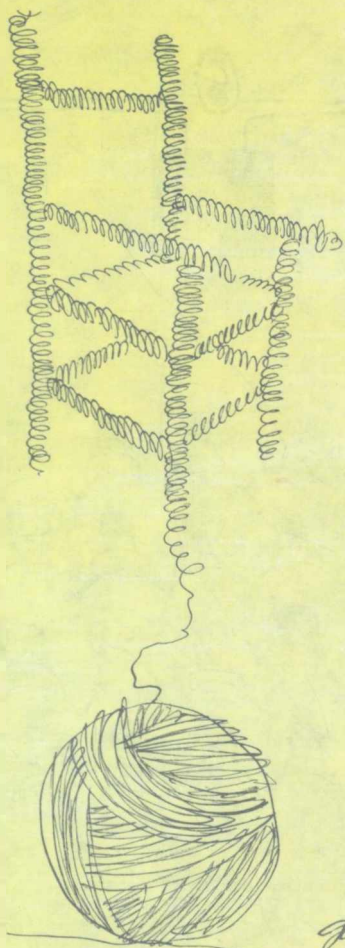
EL (șoptit): Fine del primo
tempo. Să mergem, Petrișor.

SIN ARION

VICTOR S.

POETUL: — Am satisfacția să cunosc pe unul din cei mai
fideli cititori ai mei!...

FĂRĂ CUVINTE

despre șuturi la poartă

Păianjenul făcuse ce făcuse
Și-și țesuse
Pînza lui
În spațiul colțului
Unei porți de fotbal oarecare...

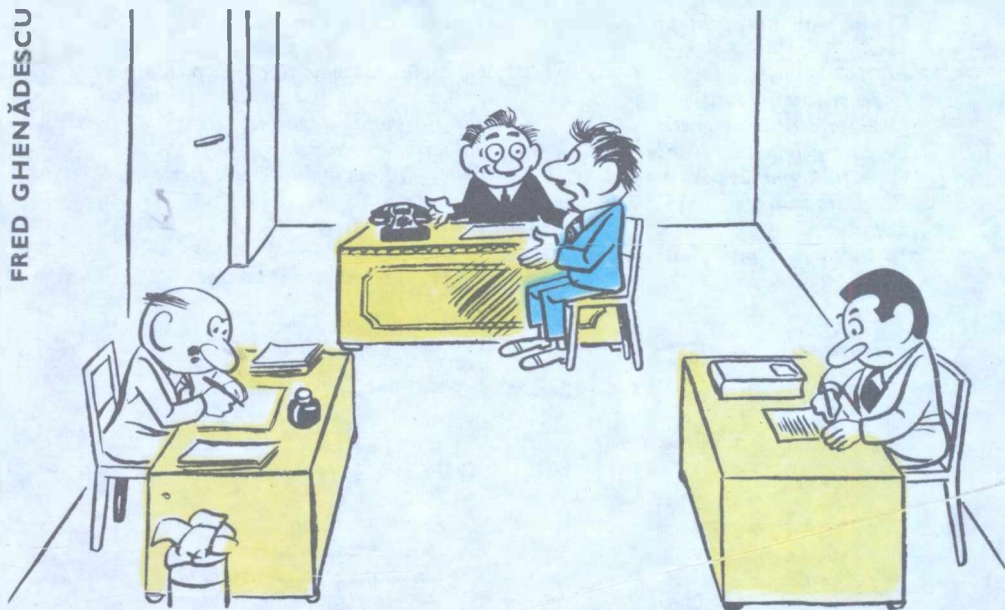
Își zise: În unele privințe
Aici sînt sigur de mîncare:
Din lipsă de preocupare
Portarii ronțăie semințe —
Se-adună muște, vreo gînganie —
Și hrana-i fără de strădanie...

Dar nu sîrși ce-avea de spus,
Cînd mingea — pe nepusă masă —
Intră în colțul porții, sus,
În a păianjenului plasă.
(O întimplare-atît de rară!)
— Măi, să fie!
Noroc că mă aflam pe bară,
Că altfel mă făcea piftie!
Ascultă-mă, balon rotund,
Să știi că-s supărat profund
Pentru atare
Comportare!
La care,
Balonul i-a răspuns spășit;
— Am greșit!
Poți să mă cerți,
Dar jur că n-a fost cu intenție!
Te rog din suflet să mă ierți...
— Ei, dacă-i vorba de greșeală
Atunci nu am nici o pretenție —
Că... asta-i altă socoteală.
.....
Apoi... muri de bătrînețe!

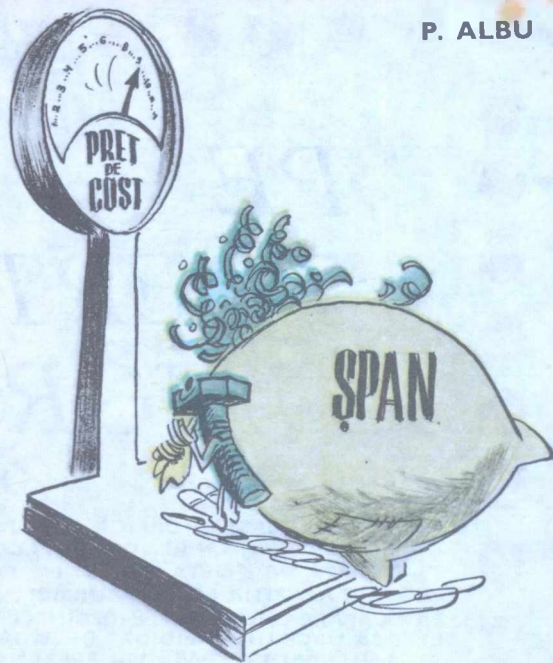
D. MAZILU

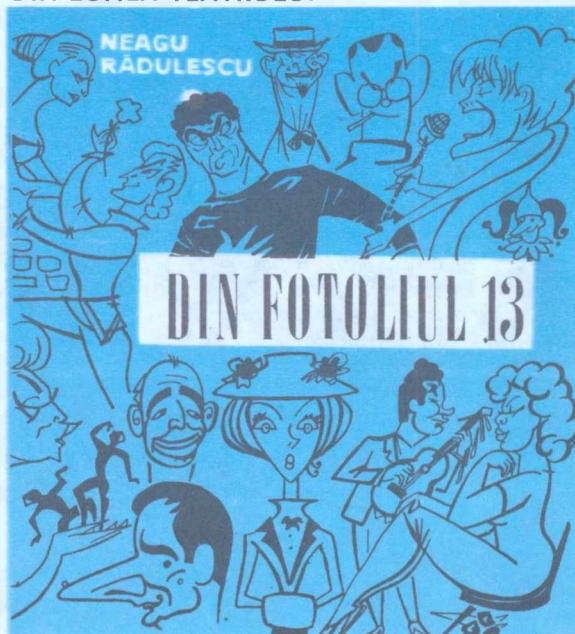
FRED GHENĂDESCU

— Tovarășul Vasile răspunde de materiale, tovarășul Stamate răspunde de tehnică...
— Și dumneavoastră?
— Eu... eu răspund la telefon!

A APĂRUT
UN VOLUM DE UMOR
DIN LUMEA TEATRULUI

EDITURA MERIDIANE

«FRUCTUS»

La Fabrica de conserve «Fructus», cu sediul în Timișoara, realizările au pornit pe un făgaș extrem de curios. Astfel, una dintre cele mai interesante depășiri de plan este aceea a bombajelor. Pentru cei care nu știu ce înseamnă bombaj, dăm următoarea explicație: nici noi nu știm. Fabrica însă știe. Ba e și expertă în acest domeniu. Pînă la urmă am aflat și noi secretul. Bombajul este, în fapt, un rebut. Cutia de conserve se umflă, iar conținutul trebuie aruncat. În 1968, rebuturile de la «Fructus» au ajuns la frumosul bombaj de 721 de mii lei. Am putea spune că e un super-bombaj. De altfel, în depozitul fabricii se mai găsesc conserve «bombăite» în valoare de alte 700 000 lei, pe care așteaptă să le înghită pămîntul.

Acest sortiment de «neglijență în suc propriu» putea fi lichidat în mare măsură dacă exista un control asupra procesului de fabricație, și dacă se folosea materie primă de bună calitate.

Dar pesemne că nu totdeauna există la «Fructus» asemenea materie primă. Nici în cazane, nici pe lingă ele...

PE TREPTELE UMORULUI

INIȚIEM ACEASTĂ RUBRICĂ, DRAGI CITITORI, CU SATISFACTIA PE CARE NE-O DĂ ÎNTÎLNIREA CU UN TALENT AUTENTIC. DIN EXPERIENȚA OFERITĂ DE «POȘTA REDACTIEI», NE DĂM SEAMA CĂ NU PUTEM PROMITE APARIȚIA ACESTEI RUBRICI ÎN FIECARE NUMĂR DE REVISTĂ. EA VA APĂREA NUMAI ATUNCI CÎND, PE TREPTELE UMORULUI, VA ÎNCEPE SĂ URCE UN CANDIDAT DE FĂGĂDUIELI CERTE.

ÎN NUMĂRUL DE FATĂ VI-L PREZENTĂM PE DAN OZERANSKI, STUDENT ÎN ANUL III AL FACULTĂȚII DE FILOLOGIE DIN BUCUREȘTI

R.T.

DAN OZERANSKI

Ca orice bărbat

Cînd Eneas s-a mai trezit o leacă
Din nopțile plăcerilor
A invocat cuvintele obișnuite
Prin care bărbații fug
De marile dragoste:
Cu datoria mea cum rămîne?
Și a plecat pe furiș,
Fără remușcări serioase,
Determinînd-o pe Dido

Să aleagă cea mai stupidă cale
De a se consola: sinuciderea!

O, zei, nu s-a gîndit ea
Că Italia e la o azvîrlitură
De par de Cartagina?
Și, chiar din nou căsătorit,
Eneas, ca orice bărbat,
Folosindu-se de pretextul invincibil
Al ședințelor de după-amiază,
Ar mai fi tras o fugă-două
Să-și revadă iubita
Din zile de restriște!...

Priviți!

Priviți, vă rog, cum bate
Un Bărbat
Covorul!
Dacă n-ați văzut niciodată,
Vă fac rost de bilete
La matineul de duminică dimineața —
Doar atunci au mai rămas locuri,
Restul s-au dat prin întreprinderi.

El, Bărbatul,
E dezbrăcat în fața
Unei împletituri colorate
Pe care o lovește zdravăn
Cu bățul terminat în evantai.
El, Bărbatul,
E Făt-Frumos cel gras
În luptă cu Zmeul-Lat cu ciucuri,
El, Bărbatul,

Gonește praful îndărătnic,
O vrăjitoare hidă și deșirată
Prin măselele căreia
Se-ncurcă vîntul.
După lupta victorioasă,
El, Bărbatul,
Se culcă sleit de puteri,
În timp ce ea, Femeia,
Aranjează covorul palid
Ce abia se mai ține pe picioare.

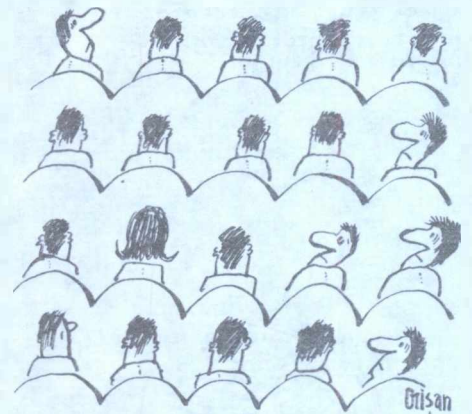
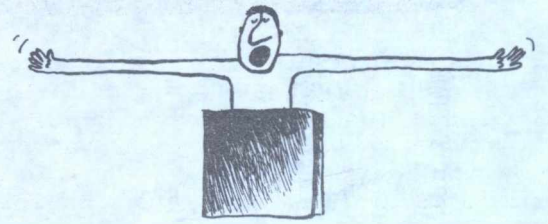
El, Bărbatul, adoarme,
Adoarme și visează
Cum, la rugămintșile ei fierbinți,
Își bate soția necredincioasă
Întînsă pe sîrmă.
O lovește zdravăn
Cu bățul terminat în evantai.

Succesiune

Doamne, ce de frunze!
Au zis copacii.
Doamne, ce de flori!
Au șoptit frunzele.
Doamne, ce de fructe!
Au murmurat florile.
Doamne, ce de oameri!
Au țipat fructele.

Un ciine la
Picioarele pomului.
Pisica și ea
În vîrfurile tulpinii.
Pe-o grindă din cer
Un șoarece palid strigînd:
— Atenție, văd un hingher
Sub pămînt!

V. CRIȘAN

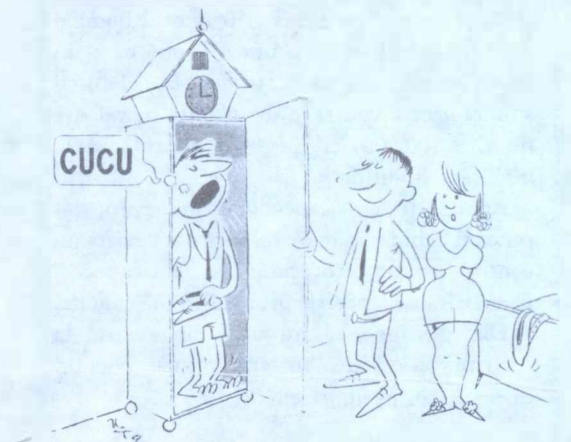

— Eu atita am avut de spus...

A. DRAGOMIRESCU

N. CORNELIU

FĂRĂ CUVINTE

DRAGĂ URZICO,

Nu se știe exact cine a început, când și de ce, fapt este că între Roșcoiu Dorin, directorul Școlii generale din comuna Siriu și corpul profesoral s-au ivit unele așa-zise frecșuri, drept care dom' director a întârziat voit plata salariilor ce se cuveneau cadrelor didactice care, astfel, s-au pomenit că nu mai primesc leafa. Desigur că imediat s-au ivit o serie de complicații în sensul că cei lezați de aceste represalii au rămas fără bani și, cum la băcănie nu-ți dă nimeni costită sau conserve pe gratis, angajații școlii au început să fie foarte îngrijorați, cu atât mai mult cu cât «supărarea» directorului s-a lungit pe o perioadă de șapte zile.

În cele din urmă, situația devenind deosebit de acută, directorul a cedat și a dat curs ștatelor de salarii, iar oamenii și-au putut, în sfârșit, încasa lefurile.

Bine cel puțin că pe Roșcoiu l-a ținut «rica» doar o săptămână, că ce se făceau oamenii dacă-l ținea vreo două luni?... Aflăm în ultimul moment că examinatorul trimis la fața locului în această problemă a acordat directorului școlii «Nota zero la purtare». Fără felicitări!...

Fane I. și Zugravu M.,
com. Siriu, jud. Buzău

URZICO DRAGĂ,

În comuna Ceamurlia de Jos există un cămin cultural nou-nouț, bine dotat, dar neelectricizat, deși rețeaua de curent electric a fost introdusă în localitate de mai multă vreme. Și, cum diversele manifestări culturale din acest cămin nu se pot desfășura cu succes la lumina lămpi-

lor cu gaz, cetățenii au tras un fir electric de la un stîlp de pe uliță pînă în incinta sălii, cam în dreptul scenei. Firul l-au agățat într-un cui și, pentru a se evita alunecarea lui în timpul horelor care zguduie podiumul scenei, imediat ce începe «dansul», firul este dat jos și ținut în mână, din om în om, pentru a se evita un accident. Acest sistem de electricizare, unic în felul lui, constituie un adevărat pericol pe care consiliul popular se pare că-l ignoră, în ciuda cunoscutelor efecte ale scurt-circuitelor.

Deocamdată, pînă la remedierea situației electrice a căminului, echipa de dansuri interpretează la începutul fiecărui spectacol jocul-uvertură «Firul pe op», asta în locul vechiului joc «Briul pe op», care nu are nimic comun cu rețeaua electrică...

C. Constantin,
com. Ceamurlia de Jos,
jud. Tulcea

URZICUȚO!

Fără nici o aprobare, fie ea chiar telefonică, Consiliul popular din

comuna Moșnița Nouă s-a apucat să dărime o serie de șoproane, remize și grajduri, deși acestea puteau fi folosite integral. Dar parcă și mai grav este că, după ce reperele respective au fost date jos, nu s-a întocmit nici o evidență a materialelor rezultate din demolare, nu se știe cine le-a cumpărat, cine le-a vîndut, la ce preț și cine a luat banii. Un singur lucru se știe: că s-a procedat ca în codru, deși comuna se află în plin șes. Alarmați, cei de la județ au dispus o anchetă pentru a se vedea cine-i vinovat de toate cele întimplute. Pînă la ora actuală nu se știe de ce persoana de la Consiliul popular a dat o asemenea dispoziție și nici ce-a avut ea în acel moment în cap. Se pare că nimic...

Vlad Stănescu, județul Timiș

URZICO!

Doi salariați ai secției L-6 Vatra Dornei, Bilanță Gheorghe și șeful de echipă Moroșan Axinte, fiind solicitați de o altă întreprindere, și anume I.I.L. «Cheile Dornei», să execute o lucrare oarecare, au realizat-o în timpul orelor de program al secției de care aparțin. Măsluind magistrul foile zilnice de pontaj, apoi combinînd un alt pontaj peste cel inițial, în fine, dovedindu-se niște mari pricepuți în materie, au reușit să obțină încasări pentru una și aceeași perioadă de timp și de la serviciul... mamă și de la I.I.L. «Cheile Dornei». Afacerea a fost însă depistată și acum cei doi exhibițio-

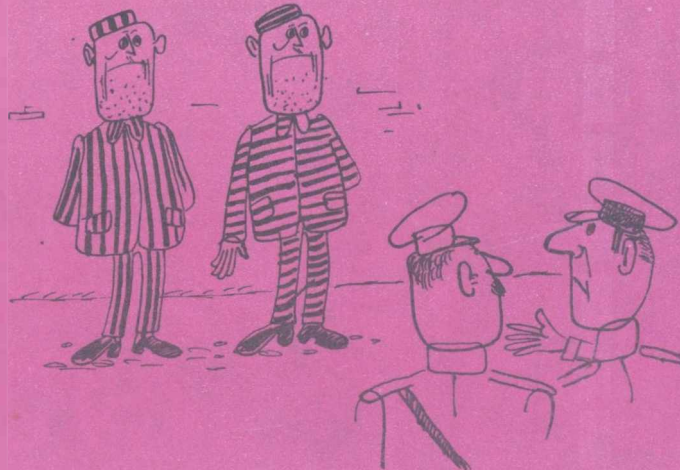

niști sint foarte indispuși. Așa se întimplă cînd te lăcomești și sugi la două oi de-odată. Ți se apleacă!...

Sandu Ionescu, Vatra Dornei

Rubrică realizată
de DAN MANOLESCU

GEMENII

— ???
— Altfel nu-i deosebeam.

I. DAVIDESCU

EVIDENȚĂ EXTRA

Între sectorul plan-aprovizionare și sectorul de urmărire a aprovizionării din cadrul uzinei «Electronica», e un du-te-vino halucinant. La întregă această atmosferă de activitate intensă, contribuie din plin și zbirniitul strident al telefoanelor. O voce întreabă insistent:

— Aveți tranzistori «307»?

— Un moment, să vedem în fișe... Carevasăzică 307? Nu! Așa ceva nu avem în fișe!...

— Păi, nu în fișe trebuie să te uiți, în magazie!

— La magazie!!! se miră vocea de parcă ar fi spus «ce să caute tranzistorii chiar la magazie!». La magazie este, dar s-a isprăvit! Am o evidență «extra».

— Dacă nu aveți, aprovizionați-vă!

Așa se face că, nereieșind din evidența «extra» existența celor 14 000 de tranzistori din magazie, serviciul de aprovizionare, grijuliu, a mai achiziționat încă 6 000 de bucăți. S-au trezit deci, la un moment dat (e bine spus s-au trezit, că tare adormiți au mai fost), cu un stoc de 20 000 de tranzistori, care, deși în evidență nu existau, în magazie își afirmau prezența cu încăpăținare.

Cu toată bunăvoința, din stocul de 20 000 de bucăți nu s-au putut consuma într-un an întreg decît 636 de tranzistori, rezultînd că amicii noștri s-au aprovizionat pentru nici mai mult, nici mai puțin decît 31 de ani.

Deci valoarea stocului de lei imobilizați în magazie sub formă de tranzistori se ridică la suma de 147 000!

Dacă așa arată o evidență «extra», preferăm o evidență simplă, că-i păcat de bani!

«URZICA»
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25
Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15
Interurban 27
Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
«Casa Științei» 44.601

NU-MI IAU EU ODATA CONCERTUL A LA ?!!

MITICA, SPUNE-MI, II DATOREZI CEVA ?

PLEACA D-AICA, N-AU ZIS PLEACA D-AICA, PLEACA D-AICA !!

CHIAR DACA M-AR CHEMA MAHOMED, MUNTELE TOT NAZ VENI LA MINE, ASA CA..MA DUC EU LA EL

PTIU, DRACE, DACA-MI VENEVA ASTA MIE-N MINTE...

DRAGA DOMNULE NU STIU PRECIS PRECIS !!

CREDETI CA LA MARE NUDISMUL ESTE OBLIGATORIU?

CE MI-AR PLACE SI MIE SA MERG CU TRENUL !

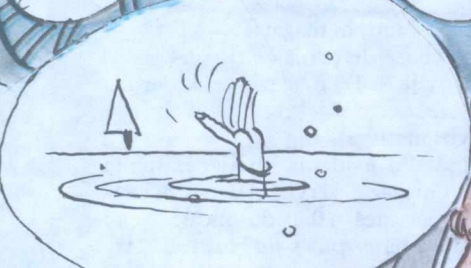
?

SARUT MINUSTELE, DOAMNA !!

DACA AJUNGEM IN MEXIC... N-AVEM TREABA CU NIMENI... VORBA E... NUMAI S-AJUNGEM !!

LA MUNTE

TE VAD! TE VAD! TE VAD! TE VAD!

CE-OR FI GASIT DE RIS CU COANEA ASTEA NU STIU

POATE RID DE NOI...

DOAMNA, AVETI D-STRA GRIJA DE GIGEL, DACA SINTETI DRA-GUTA... STITI, E PENTRU PRIMA DATA SIND CALATORESTE SINGUR...

IN VALIZA TI AM PUS 12 CARTI POSTALE, IMI SCRUI IN FIECARE EI CITE UNA...

MAAA, IA UITE AICI !!

SI VEZI SA NU UITI SA CERI PENTRU MINE, LA RADIO, LA CANTECUL PRETERAT, O MELODIE CU MAREA... SI SA MI SCRUI CORECT, MARE SI CITET NUMELE SI PRONUMEE

AM VRUT SA-TI FACEM O SURPRIZA PESTE CITEVA ZILE

VIN SI EUCA, COPIU LA MARE... O SA FIE GROZAV, NU ?

MAI REPEZOR, DRAGA...

CE DRACU O FI BAGAT

FEMEIA ASTA IN GEAMANTANE... PARCAR FI PIETRE DE ORFI BANI ?!!

MAI LA MARE